

Eilhard Lubin

**Eilhardi Lubini In huius saeculi Male Doctos, Academiarum Pestes, Et Malitiam
Impune Grassantem, Declamationes Satyricae Tres : Publice diversis temporibus
in Academia Rostochiensi recitatae**

Rostochii: Pedanus, 1618

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn730500993>

Druck Freier Zugang

1452

od 903

08

Handwritten scribble

416.
K.e. - 416.

1671

EILHARDI LUBINI

In hujus sæculi

MALE DOCTOS,

ACADEMIARUM PESTES,

ET MALITIAM IMPUNE

GRASSANTEM,

DECLAMATIONES

SATYRICÆ TRES,

Publicè diversis temporibus in Aca-
demiâ Rostochiensi reci-
tata.

ROSTOCHII

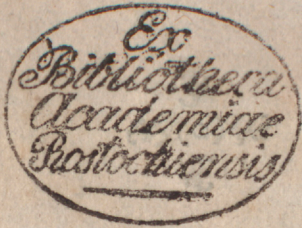
Excudebat Joachimus Pedanus,

Anno M, DC, XVIII.

ERHARDI
MALE DOCTOR
ACADEMIARUM PRAES
ET MATTHEAM IMPRIN
GRASSANTEM

DECLAMATIONES
SATYRICA PR

Ex libris
Ferd. Kammerer, Sr.

ROSTOCK
I. 1711
ALPH. DE. 1111

ILLUSTRISSIMO AC PRÆCEL-
LISSIMO PRINCIPI AC
DOMINO,

DN. VLDARICO
DUCI STETTINI, POMERA-
niæ, Cassubiorum, & Vandalorum,
Principi Rugiæ, Episcopo Camminensi d,
Comiti Caycorum, Dynastæ in Leben-
burg & Butovv,

Domino meo Clementissimo,

*Longam vitam, firmam valetu-
dinem, & Salutarem gubernationem à DEO
optimo & maximo opto & precor.*

Libellum hunc, Illustrissime Princeps,
Domine clementissime, quem jam diu antè ta-
cito animi proposito Illustrissimæ Celsitudinî
tuæ destinaveram, jam tandem offero. Oblatio-
nis hujus causæ nec paucæ, nec leves. Quarum
fortè non postrema, quod non solum in primæ harum de-
clamationum primâ fronte, te, Illustrissime Princeps, com-
pellaverim, jam ante annos sedecim, quo tempore hujus
nostræ Academiæ Rector eras, & Illustris. tuâ præsentia
illa nobis præstabas tempora, sanè desideratissima, quorum
interea sæpius cum suspirio & gemitu recordamur: Verum
in ultimâ etiam mentionem minimè paream injecerim,

A 2

quæ

quã PHILIPPI SECUNDI nuper beatissimè defun-
cti, fratris tui desideratissimi, principis incomparabilis, &
nunquam satis laudandi, laudes delibare conatus sum.
Quem quidem tanto honoris & amoris adfectu veneratus
sum, ut hominem nôrim, qui vei suâ morte ejus vitam re-
dimere paratus fuerit, nisi DEO aliter visura fuisset. Ad-
didi etiam pium ad Deum votum pro tuâ Patriâ, & TE
ejus futuro Patre, jam quidem arboris tuæ gentilitiæ ramo
minimo, sed cujus desideratissimæ frondes & flores DEI
numine ac munere ad ultima mundi sæcula, cum DEO,
virebunt. Et quia hæc quantumvis viles in se pagellæ,
forte auctore suo diutiùs vivent, illas etiam post patriæ tuæ
Geographicam descriptionem, quam jam jam, cum DEO,
emolitus sum, apud posteros qualesunq; documentum re-
stare volui præclari mei pro Patriâ tuâ, & TE, Patriæ tuæ,
post Deum, spe, non postremâ, voti. Quod ut Deus ra-
tum esse velit, orabo dum vivam.

Tua Celsitudo ut illas benignâ fronte respicere, meq;
veterem ac notum suum, humilimum clientem, exemplo
& loco beatissimi fratris sui, in gratiæ ac favoris sui
benignissimi Patrocinium recipere ne dedignetur, reveren-
ter & humiliter oro. Cui me commendo, & TE DEO.
Rostochij. 22. Aprilis, Anno 1618.

Illustriss. tue Cels.

Humilimus cliens

Eilhardus Lubinus.

E. L.
DECLAMATIO

SATYRICA IN MALE DOCTOS,

recitata Anno 1602. 4. Julij,

Cam novem præstantissimis viris Magistery gradum conferret.

Agnosce ô Rector, dux Illustrissime, Tuq;
Ardua progenies regū, Celsissime Princeps,
Et vos ô nostri præceres, & fulcra Lycei,
Eusebiæ, Sophiæ, Panacæ, almæq; Themis-
Doctores, tuq; ô juvenū delecta juvêng; (stæ

Produxi in Roseam hanc juvenumq; virumq; coronam

Spectatos probitate viros, virtute serenos,

Et Sophiæ eximios studijs, & moribus aureis,

Pieria ex merito decorandos tempora lauru,

Immarcessibiliq; æternæ frundis honore.

Quod felix faustumq; velit Deus ille Deorum,

Qui cæli & terræ & maris endoperator, & Orci est.

Vos ô queis cordi est mundi sapientia victrix,

Omnibus humanis potior, Dijs proxima virtus,

Hæc Agite, atq; hilares lætiq; exporgite frontem,

Et bona dicite verba, animis linguisq; faventes.

At quia dicendi partes mi hoc tempore causa

Et ratio imponit, non evitabilis, illas

Materia insolitâ, Satyrâq; novâ exsequar, unde

Vestrum aliquis caveat frontem caperare serenam.

Res mihi cum pravis, rudibusq; erit. Haud sibi dici

Vestrum aliquis putet hæc, quos si hoc sermone laceßam.

Improbus ipse mihi stolidusq; videbor. At illam

E Loquar an sileam? Satius nempe hanc Camerinam
 Non agitare foret, quæ ævo teterrima nostro;
 Unde haurire malum est, & quam non tangere præstat.
 Sed quid agam, aspiciens, quæ bruta aut saxa loquantur.
 Si taceant homines? Et quidni impune mihi sit
 Dicere, quæ faciunt alij impune? Et mihi quorsum
 Sit fraudi illa loqui, unde alijs per facta notanda,
 Crescit fama, & bonos, atq; emolumenta redundant.
 O mores! sæclo clamabat Tullius æreo:
 Quid nostro exclames, quando ultima vivitur ætas.
 E ceno atq; luto nulli equiparanda metallo?
 Et cuius sceleri non EUPOLIS atq; CRATINUS,
 Sed nec ARISTOPHANES sceleratus Socrate laeso,
 Et sponsi, Neohola, tui, saceriq;, Lycamba,
 Ad laqueum pellens rabies furialis Jambis,
 Et tuus hostis atrox, infelix Bupalæ pictor,
 Et scelerum flagrum JUVENALIS, & ore profunda
 PERSIUS, & vafri Venusina lucerna Poëta,
 Et velut ensò furens stricto LUCILIUS ardens,
 Tot Satyræ artifices, non omnes sint satis uni.
 Et quidni hæc agitem queis nil hoc justius ævo?
 Quid potius fictas virtutes laudibus ornem
 Justitiæ, Eusebiæ, fidei, candoris in illis.
 Qui simulant Senecas, animo interiore Neronis?
 Nempe argumento hoc resonant suggesta, theatra,
 Et fora, quotidie hoc agitari audimus, id ipsum
 Sexcenti colaces, & mille volumina tractant.
 Jamdudum terras Astræa reliquit, & inde
 Virtutum genetrix Pietas, comitata, profugit,
 Atq; amor hoc sæclo malè radicans in illis
 Qui suggesta eadem scandunt, unumq; tribunal.

Et

Et spes, in vobis quæ sola remanserat, hæc jam
Mortua, Pandora contra jam pixide fractâ
Morbi, bella, fames toto dominantur in orbe,
Et damno cautos Epimetheas usq; flagellant.
Aspice cum parvis grandes, sacrûsq; profanos,
Cum indoctis doctos, minimos age, age adspice summos:
Non genus ordo, status, sexus, gens, conditio, ætas
Quam non Eumenidum Soboles Discordia tetra,
Luxuria, ambitio, ira, libido, calumnia, liber,
Et scelerum hortatrix opum, honorum læva cupido
Transversum incurrens, recto de tramite turbet.

Si postlimini revocatum ad tela diei
Organæ electum Dei, & almi pastor ovis
Signatos Christi lustraret nomine cætus?
Anne tui inveniat sæclo vestigia nostro?
Hei mihi! si quondam Nero surgeret alter, & ille
Flavius, attonitum lacerabat qui ultimus orbem,
Christiædis tormenta parans, tunicasq; molestas,
Quis stantes ardent, incensa ut nocte lucernæ?
Atq; igne admoto dicitur perjuriam dirus
Commodus, & sceleratus Apostata Caesar, & alter
Cruelis Decius quateret ferrum atq; catenas:
Nam quotus Ignatius Romanos carne leones
Pasceret, & quotus, heu! dominæ polycarpus in urbe
Arderet populo spectandus in Amphitheatro?
Nempe alias animas prior isthæc protulit ætas:
Quis pietate gravi incœctis adflaverat intus
Spiritus omnipotens, & flammæ ardor Olympi.
Quas nostrum similes ætas prior illa tulisset,
Non tot martyribus ferias, aut festa quietis
Rasa cuculligeræ celebraret turba cohortis.

Petrus & Andreas, Zebedæo & natus uterq;

A 4

Reti-

Retibus abjectis patriamq; patremq; relinquunt,
Unius admoniti mandato & voce magistri,
Omnia deseruere unum ut sequerentur Jesum.
Quem quotus, heu! nostrum sequitur, nisi opes & honores
Incutiant pietatem, & amorem numinis adsent,
Exstimulentq; sacro ardentem de nomine Zelum?
Hæc nostra est pietas, cuius sine honore opibusq;
Pœnitet atq; pudet, præsertim bulga cuiquam
Plenior argenti si turgeat, & genus ingens
A proadorum atavis repetatur origine longa.
Huic putet & sætet regnum caeleste. Quod ipsa
Se putat indignum, nisi dote accedat opimâ,
Nauseam & excutiat sponso Procatbedria. Quantus
Annuus & redditus? Quot culti consequar agri
Fugera? quàm magnâ lautâq; paropside vîbam?
Quo ve loca aut cathedrâ capiar? Primâ anne secundâ?
De vitâ, aut studijs, aut moribus auditorum,
Et quâ Ecclesia ibi vigeat, quâ parte laboret,
Quæstio semper erit vel nulla, vel ultima. Non hoc
Querebat quondam, qui tot pro nomine Christi
Pertulit arumnas, tot vidit naufraga saxa,
Et qui tot nigri est expertus carceris uncas,
Dissectus flagris toties, totiesq; petitus
Imbre gravi lapidum, post tanta exhausta malorum
Carnifici exhibuit jugulum spectante Nerone.
Atq; alius versis pedibus cervice deorsum
Pendente arboreo gabalo expansus in altum.
Transeo jam lites illorum, & jurgia sacra
Infula quos veneranda tegit, demissa tiara
Ornat, & incessus, vultusq; & barba Catonis.
Quorum si libros & Eristicâ scripta revolvâs,
Quæis arcana DEI, & sacra non temeranda profanant,

Disse-

Disseream in fronte auctorum si nomina demas,
 Et trivio scurras convicia, iurgia, lites,
 Et probra ni ingessisse sibi, Et se incessere iures.
 Quis furor! Impuris gemmas protrudere porcis,
 Et morbos animi, adfectusq; odij, invidiae, irae,
 Aethereis sacris confundere, sancto Et amictu
 Divini verbi scelera obtegere intima cordis,
 Atq; his suggestum sublime adscendere, Et inde
 Invisos quoscunq; merentes inq; - merentes
 Fulmine percutere, atq; Anathemate sternere diro;
 Aut sacris libris animorum invalidere morbos,
 Pestiferae inq; alios linguae jactare venenum?
 Quis ferat haec vernas inter? Quae corpora Thais
 Publica vicinas oneraverit hisce puellas?
 Hae Chalcographiae facundae mixibus albi
 Parturiunt mole immensâ numeroq; quotannis.
 Quorum si auctores inscriptaq; nomina queras
 Promptius expediam quantum Dux durus ab Albâ
 Sanguinis, heu! nostri Belgae in tellure profudit;
 Quot pedites pascens infans Hispanica dorso
 Duxit in interulâ Ostendam, dum pugnat ad arcem,
 Sanctum Pontifici factura, Et nobile amiculum,
 Turcia quot curtos, quot tellus Angla bidentes
 Nutrit, laurigeros quot Teutonici ora Poetas,
 Et quae portandis Magelosa haud sufficit ulla.
 Heu mihi! quam procul haec sunt à gravitate remota,
 Quâ Phariseorum fermentum expurgat Jesus,
 Quo zelo Paulus sacris à sedibus arcet
 Fures atq; lupos, quando insidiantur ovili,
 Et quo Petrus iter regnum ad caeleste praebet?
 Nec tamen ignoscas alijs. Frons durior illis
 Qui juris nodos, Et legum anigmata plectunt,

Elamose rabiosa foro qui jurgia vendunt,
 Qui sanctas leges figunt precio, atq; resgunt,
 Qui recta incurvant, qui nigrum in candida vertunt,
 Interea mystæ cupiunt audire Themistæ.
 Hei mihi! tam sanctæ qui, qualis, quantus abusus
 Cernitur esse rei! Et qui hoc perniciosior existat
 Quo præclara magis res, Et preciosior ipsa est.
 Justitiam mundi Solem quisnam esse recuset?
 Quis neget hos radios divino a numine spargi,
 Quis rectè Et benè vivendi ratio unica constet;
 Unicuiq; suum quis redditur: haud quibus ullus
 Se lesum queritur: Quis pax viget aëria mundo.
 Prò scelera! O superi! cruciat quæ pœna profundæ
 Strepodicos istos, quis corporis optima lingua
 Pars venalis inest, quis nata Astra Tonantis
 Pro meretrice sedet, venumq; exponitur illi
 Qui dare multa potest, inopiæ negabitur Iro,
 Cui res asteritur longa sufflamine litis.
 Quæ rota, quæ furia, quod saxum sufficit illis,
 Qui solem extinguunt nil dignum luce gerentes?
 Mundi oculû Astraam hanc qui adimunt mortalibus, atrasq;
 Inducunt tenebras mundi isto Sole fugato.
 Mitte fori lites, Et perfer fortiter omnem,
 Si quæ illata tibi est injuria, Cuncta remitte,
 Debitor acceptos si non sult reddere numos,
 Jamq; tace. Furor est Harpyiarum unguibus uncis
 Quidquid adhuc restat, post omnia tradere: Quæ non
 Justitiam ambiguam vendunt nisi pluribus annis,
 Pluribus Et numis. Cum sit manifesta Phrenesis.
 Atq; furor, te agitare foro lentissima cause
 Litigia, eventum cuius durare nepotes
 Vix poterant quarti, si vivant Nestoras octo.

Justi-

Justitiam, heu! miseram, quæ a tanto tempore, tantis
Litibus indigeat, cujus post sæcula tandem
Luceſcat radius tenebris longi obrutus ævi.
At judex cauſam remoratur, at æquum erit omnes
Audiri iuſtes, At circumſtantiã rerum
Perpendenda prius. Camera atq; fori ille recurſus
Longi proceſſus eat ut Labyrinthus in orbem,
In quo tantum inopes Minotaurus devorat Iros.
Scilicet unde habeas reditus atq; era quotannis,
Securus commiſſa loco quo cauſa ſtet. At vos
Numorum accipitras, non tale exercuit olim
Judicium cum fratre ſuo, qui primus in orbe
Legiſlator erat, lites qui ſcilicet ante
Occaſum abruptit, quas Sol occeperat ortus.
Hoc eſt quod patria hec nutricula cauſidicorum,
Noſtri & Romulida quod iniquã mente queruntur,
Qui hæc maſtige rubent, quos vindex illa flagellat.
Ulta graves gemitus, & verbera ruricolarum,
Quorum illi ſudore, & ſanguine delitiantur,
Et viva offa vorant vacuis exſucta medullis.
Interea miſeros pulſant, canibusq; Moloffis
Deteriore loco eſſe jubent. Nempe unius ortus
Nature immemores patriq; unius Adami.
Pœna tamen præſens. Dum tu Corydona flagellas,
Turgidus exſugens vix hærentem offibus, Ecce
Baldus adeſt, qui te dum Pulydamanta propinquum
Lite petis, lentãq; fori contendis arenã
Pauſatim exhaurit, donec deceptus eſt exſpes.
Nequidquam fundo ſuſpiret numus in imo.
Nam quæ non Nemefis, non Cræſſus, & Heracleus.
Hæc cernens tremula rumpat thoraca cachinno?
Nempe banis nullum ſpectaculum dignius eſt, quam

Cum

Cum lupus unum alius vorat, & cum pœna Neronis
 Exercet diros, orta à nebulone proquinquo.
 Et tamen illud agunt, seseque hoc verberare pulsant
 Æneada nostri, & lento duce Jafone pugnant
 Donec res & spes operâ deperditur unâ,
 Illustresq; arces excussa superbia cogit
 Linquere, & incultas Corydoni habitare latebras.
 Mox exutus agris numisque opibusq; paternis
 Circuit, & digito mendicat Pallio nudo:
 Cujus jam anellos, gemmasq; auriq; catenas
 Ponderis immensi dudum arca aliena recondit,
 Paulatim absurtas occulto à fœnore. Sic eum
 Nil superest demum lis componetur amice.
 Scilicet hinc veniunt ad Miscellanea ludij,
 Buraq; Gallorum generoso hoc unctâ cruore,
 Pannonijq; agri, & Bataavorum pascua leta
 Romulidis nostris præbent commune sepulcrum.
 Atque hucusq; utinam se extenderet illa tyrannis,
 Et rabies tantum sevisissima Bartolidarum!
 Quæ jam Teutoniâ totam communis Erinnyis
 Vexat, & exspoliât summos minimosq;, nec ulla
 Inventa est tanti Coccoëtus cura maligni.
 O si qui imperij custos, patriæq; redemptor
 Servatos quondam ob cives, post sæcla nepotum
 Æterno cupiat juvenescere laudibus ævo:
 Audeat à patriâ is talem depellere pestem,
 Quâ postquam exsilio vel centum evanuit annis
 Justitia, heu! patrijs vix promulgabitur oris.
 Interea hi passim nostro dominantur in orbe,
 Imperia & nunc magna gerunt, & principum in aulis
 Ad clavum admoti, & magna ad subsellia verum
 Cuncta regunt, mensisq; accumbunt proximi Atridis

Aulai

Aulai in medio ducentes fauce culillos,
Et regi instillant: Alijs num te dare leges,
Et non accipere, ignoras? tu nempe solutus
Legibus bis es, quas alijs rex ipse dedisti.
Justitia atque fides bona sunt privata, potenti
Ire licet, quocumq; libet. Cum prona libido
Per se, atque effrenis calcare licentia tali
Insuper accensa infremuit, quâ causa supersit
Quin Pbalâris miscens supera infera, sacra profana
Cuncta ad se rapiat per fanda nefanda, nec ipsi
Quae data sunt superis his parcat, adulter & ingens
Suscipiat pueros ex mœchâ quinq; sepultâ
Ante annos, vel concubitu Tragico sibi jungat
Neptem ex fratre, sui sceleris pretiumq; reportet
Urbes atque agros, magna & regionis honores,
Unde crucem Tityrus pœnas, ignesque referret?
Quin cali oblitus, juris legumq; sacram.
Cuncta gerat, velutiq; Gigas contendat Olympo,
In pupillam etiam mox involvet ungue Tonantis.
Mox regno excutitur, vel raptus morte citatâ
Ante diem heredi potiori regna relinquit.
Non impune tamen Gothæ Pontanus abibit,
Nec πολυωραγμοσύνη te Jona injuste remittet
Indemnem, & corvos infixo in stipite Kummer
Calvitio pascet, capite & truncatus obibit
Romani Imperij Sejanus Crellius alter:
Sic mala consilia auctori sunt pessima, Pœna
Sic inventorem sceleris premit, & Rhadamanthus
Improbitate suâ fontes domat, & Cacobulos.
At consultorum quis nunc, quâ gente repertus,
Justitiam vitæ qui præferre audeat, atque
Propter vivendi causas deperdere vitam?

Quæ

Quis nunc fratre Getà Caracallà à fratre peremisse
Excusare nefas scelerato à Cesare iustus
Commoto coram populo, magnòq; Senatu,
Audeat hanc animoso è pectore rumpere vocem?
Promptius est patrare, quàm idem scelus excusare.
Mox pro virtute hac jugulum præbere securi
Exemplo, heu! raro consulti Papiniani.
At vos, qui Sophiam, linguasq; artesq; sacras
Spernitis, & quicquid de pane haud esse parando
Dicitis, effreni studiorum huc impete lati,
Ut Protoclisias in regno, aulâ, urbe tenentes,
Judicium sic, & leges, & jura feratis?
Non satis est regi te proximum, & esse secundum?
Non satis est numos & opes cumulare superbas,
Non satis immensam molem edificare domorum,
Quæ nubi, atq; ipsi minitentur acumine celo,
Tot villas & agros, quantum nec miles oberret.
Vita summa brevis, hab! quam cito præterit hujus!
Quondam alius judex aderit, qui in nube serenâ
Dicere jus veniet, qui te compellet & omnes:
Vita & factorum rationem redde tuorum.
Non jam Asclepiades memoro, Archigenisq; nepotès;
Atq; illos qui soli impune homicidia patrant,
Insuper accipiunt numos & munera, quorum
Terra errata tegit, successusq; intuitur Sol.
Cum morbum Themison superat, soli arrogat arti
Ipse suæ laudem. Sed cum superatur ab illo,
Insimulat morbum, fatumq; potentius arte.
Quos inter quondam cum lis, Themidosq; peritos
Orta foret, quæ turba aliam præcederet; illam
Judicio astutus Prætor sollerte diremit.
Quærebatur, quis mas foret, atq; quis ordo, latronet

Quam.

Quando ad supplicium ducuntur: utrumne sequantur
Præcedatve, latrone, an tortor? Præire latronem
Carnificemq; sequi, responsum est. Ergo præibit
Baldus, ait prætor, post hunc Avicenna sequatur.
Sed mitto hos, quos nempe gula luxusq; flagellum
Provida cura Dei immisit. Nempe unde periculi
Plus sæpe ægotis, quàm à morbis imminet ipsis.

Heic mi aliquis dicat. Num ignoras tute teipsum,
Atq; hos, qui ingenuas artes, Sophiamq; professi,
Virtutem, & mores crebrò sermone fatigant
Interea videntur tumidi, insulsi, atq; superbi,
Obstreperi, audaces, & ani, indocti, in-^g-pudentes,
Quorum ignava opera est, sententiæq; Hercule digna;
Et qui longè aliud vident, aliudq; loquuntur.
Hec equidem ignorans & stultus, & improbus essem.
Frustra alios carpit melior ipse reprehens,
Et malè loripedem ridet qui claudicat ipse.
Heic mihi de integro campi panduntur aperti,
Ut merito addubitem, quæ prima aut ultima promantur
Quorum si mi animus centenam evolvere partem
Desiderent mi hora, atq; dies, & mensis, & annus.
Quid te scire opus est, quæ operâ præstare recusas?
Quid te scire jubat tot tanta scientiæ & artis,
Si nihil in melius tot rerum proficis usu?
GRAMMATICI errores memorant patientis Ulyssis;
Atq; ipsi in vitâ & factis rationis aberrant
A regione procul, quantum Orcus ab æthere distat.
Quid LOGICO magis est alogon, cum tempore vitæ
Quâ sit Judicium, quâ Inventio parte locanda,
Quæ, quotuplex Methodus, querit, deq; ordine rerum;
Judicio ipse carens, quânam Methodo, ordinem ipsa
Inveniendâ fiet mortalis Regula vitæ?

Festino

Festino ad reliquos, & tranſco RHETORAS illos,
 Quorum vita aliud monſtrat, quàm ſermo recepit.
 Qui de virtute, & Sophiâ cum more locuti
 Socratis aut Senecarum, imitantur Sardanapalos.
 Mitto & Arithmeticos, qui calcâr avaritiæ addunt,
 Et calculum & digitos, numeroq; carentis arena
 Noverunt numeros, tamen haud numerare poteſſunt,
 Quantulum id eſt, quo Natura, & ratio ipſa quieſcit,
 Dummodo ſacra fames non major ventre ſit ipſo.
 Quid memorem Harmonias qui Vocum, artemq; ſonoram
 Concinnare ſciunt, quorum adfectus ratioq;
 Diſcrepat, Harmoniamq; bonorum offendit, & aures.
 Quid te porro juvat Geometram illâ arte profundâ
 Metiri terras & agros, cum dividere æquè
 Non poſſis cum fratre tuo, atq; nepote propinquo.
 Non jam Alogos memoro aſtologos turbamq; magorum
 Qui inſani αεε βαλυντες μεταωελο γουσιw,
 Ignari illorum ante pedes que, oculosq; geruntur.
 Hei! ſtolidi Phaetontiade, Icariaq; ruina!
 Fata tamen ventura canunt, caſusq; futuros
 Promittunt, quaſi ſuppleturi oracula Delphis.
 Nimirum Aſtologus quantum metitur, in ortu
 Quando, atq; occaſu diſtancia computat aſtra,
 Aſtologus tantum mentitur: Idemq; quod olim
 Ille ſagittarius patitur, qui quando feriret
 Nil minus atq; ſcopum: Scopum ad hunc mox proximus adſtat
 Diogenes: ratus haud ſe alio magis eſſe loco ullo,
 Atque iſto tutum. Voto magè proximus eſſe
 Nemo poteſt, quàm quo magè quis diſſentit ab iſtis
 Affanijs, apinis, & ſomniſ Aſtalogorum.
 At nos ſic Sophiam dum operâ tractamus inani,
 Inque ſuperficie hærentes dum vile putamen.

Seſta.

Secl' amur solidi, nucleumq; relinquimus ipsum,
Obrepat tandem nostris, heu! debita seclis
Horrida barbaries, que diluvij instar inundans
Imminet, & linguas, artesq;, & docta Lycea
Obruet, & Sophian procul hinc, procul inde fugabit.
Quis vetat, & prohibet nostrum? dum publica nemo
Curat, & intendit privata in commoda quibus
Hesperidum ut serpens, vel Custos Velleris aurei.
Mox profugos Sophiæ, Themidos, pietatis alumnos
Cernimus hinc, quondam castis habitata Camænis
Palladia, impuris habitanda relinquere porcis.
Et quia Babaria cæpta est mihi mentio, causas
Si vacat & placidi rationem admittitis, edam.
Thebanus quondam ille Crates dicebat, in urbem
Si veniat Græcam, laterum se viribus, altâ
Voce sonaturum loco in editiore receptum:
Prob superi! Ocibes, que vos dementia caput?
Siccine opum vos cura, & sollicitudo fatigat?
Nempe relinquatis magna ut patrimonia quondam
Postgenitis: horum quibus illa relinquitis, ulla
Non vos cura tenet! Non scilicet ulla parenti
Vilior est natis, nec item res ulla minoris
Constabit patri, quàm filius. Aspice quantis
Impensis constet moles immensa domorum,
Tot ville, tot agri, silvæ, piscina, caballi,
Aurige, venatores, centumq; molossi.
Quis inter suntus unum vix octo Quirites
Pascere sufficiunt patres quandoq; magistrum,
Qui totidem pueris donec lux occidat, inde à
Lucifero inculcet quid Beta quid Alpha, labore.
Quo Alcides stabulum Augiæ purgasset olim,
Dolia quo Danaï complent pertusa puellæ,

B

Quoq;

Quoq; adeo Aeolidem saxum & abe Sisyphon urges.
Horresco referens : Pueri trimi atq; quadrimi
In glacie & nivibus ludunt, fluidysq; laedantur,
Per plateas, fora, compita, templa, & quaeq; locorum
Palantes ut oves nullo custode pererrant;
Et citius discunt quam linguae elementa Latinae
Vita elementa male, quid avaritia, ira, libido,
Alea, & ebrietas, inq; altum immergere ventrem,
Agros, atq; domos, patrum male parta, magistrâ
Matresq; per terram jurare, per aethera, & orbem,
Per sanguinem, meritum, mortem, per Guinera Christi
Per Solis radios, trepidandaq; fulmina caeli,
Diris, quae valeant confundere Tartara caelo;
Et vel Solis equos retro convertere, diris
Atrea queis olim deobovit coena Thyesta.
Major erit cura interea canis atq; caballus;
Atq; columbarum gallinarumq; parenti,
Imprimisq; suis, gremio quem sepe fovet;
Deliciasq; vocare suas, & peccata cernas
Deliras vetulas, securumq; includere cryptâ
Communi, mendicatum unde extruditur infans
Per pluviam, glaciem, atq; nives, per frigus & aestum
Intolerabilibus qui implens ululatus aedes,
Et matrem, & porcos collecto pane saginat:
Atq; suam binas unum quandoq; sequentes
Ad portam famulas, dum pastum educit Hyoptas;
Conductus quanti puerorum mille magister,
Filius interea nullo custode vagatur.

Hei, quam difficile est dediscere, quod semel infans
Parvus adhaec didicisti! Inbutus cui prius ater
Est color, huic alium nequis incoquere inde colorem.
His fundamentis jactis Elementa malorum.

Cuma

Cum bene perdidicere, Scholis mittuntur, ibidem,
 Quatuor ut discant quidnam Alpha & Beta sit annis :
 Mox elementa eadem totidem conjungere. deinde
 Quid nomen fiet, & quia declinatio, casus,
 Et genus, & species, tempus, persona, figura,
 Et modus & numerus: Cum anni bis quinque peracti:
 Inde loqui demum incipiunt, cum jam hispida barba
 Maxillas orietat. Sic aurea labitur etas
 Tristibus in nugis, quas vel nescire virorum,
 Doctorum esse putes. Quas dum didicere, vel octo,
 Romanæq; pares potuissent discere linguas.
 Quere agendum ex Titio jam grandi, matre magistrâ
 Et ludo, & qui usu didicit cum equalibus olim.
 Recte & rite loqui linguâ, & sermone paterno:
 Nam cur sic loqueris? Phræseos quænam est ratio hujus?
 Cujus & hoc generis verbum est, & temporis illud?
 Quid me insane rogas? regeter petulante cachinno,
 Sic vicinia tota, pater, materq; loquuntur.
 Tu rationem inquire, unus mihi sufficit usus.
 O stupor! Ergo prius rationem insane requires
 A puero, cur sic, cur recte & rite loquatur,
 Quàm quidquam sciat ipse loqui, vocabulæq; arti
 Hunc poscis, nondum qui scit vocabula rerum.
 Repentem puerum manibus pedibusq; biennem,
 Si cupias docuisse erecto incedere talo,
 Et prius imponas concretum in frigore flumen,
 Lubrica testa viros ubi sternit sæpe valentes;
 Insuper è ferro huic quoq; Mercurialia fulcra
 Adstringas pedibus. Nempe in glacie ante volare
 Ut discat, terre quàm recto insistere talo;
 Imo etiam jubeas malè sultum incedere grallis:
 Vel tibi privigni vitam indivisam esse, vel urnâ

Purgandum Ellebori te omnis Vicinia clamat.
Tu tribus Anticyris longè magè aignus es. ipse,
Invisusq; bonis studijs, ætatis & aurea
Prodigus, heu! verno citius quæ flore peribit:
Quando doces puerum quater annis quinq;, quod olim
Judicio major vel mense addisceret uno,
Inverso & miserè perturbato ordine rerum:
Et Criticos demens ætate hæc exigis illos,
Flectere qui linguam nondum omni dent e renato
Rite queunt, vocemq; aliquam efformare decenter.
His adde armatum virgarum fasce magistrum,
Carnificem, Caligas & semper solbe, sonantes;
Quem ut Phalarim trepidat, quem ceu Busiridis aram,
Atq; Syracusium formidat utrumq; tyrannum
Infans parvulus adhuc, titubet si in voce vel unâ,
Dum genus, aut numerum, aut tempus, speciemq; rogatur.
Nempe quibus major non contigit ulla voluptas,
Quàm scèct is mastige nates, virgisq; eruentas
Cernere, glutoblepâ spectacula digna tyranno.
At non ingenuas artes sic discere fas est
Ingenuos pueros, vox & ratio ipsa reclamat.
Serbity impatiens mox, atq; tyrannidis hujus,
Quo quisq; ingenio magè liber, & indole celsus,
Carnificemq; magistrum, & ludum carnificinam
Odit & exhorret rabido cane pejus & angue,
Pejus quàm agna lupum, quàm pullusq; accipitrem odit,
Atq; cruce[m] Sathanas: Patriamq; patremq; relinquit
Mox vagus, ac profugus mala plurima discit, ad omne
Excellens natus studium, atq; opera omnia honesta
Immensò, heu! damno, jacturâ, & clade bonorum,
Publica quod res ipsa, urbesq; & regna gemiscant.
Atqui sic proavis visum est sapientibus, Inde

D. G. 1711

Discendi ratio hæc , & præcepta illa relicta ,
 Et nos his pueri imbuti sumus artibus olim.
 Disce : sed ante cadat naso indignatio , & ira
 Dum veteres avias abigo , & meliora require .
 Si veterum præcepta patrum , & prisca omnia semper
 Optima , cur etiam Despauiterij Nimivita
 Non revocas Griphos , plexasq; , enigmatè tricas ,
 Et puero annorum cum jam bis quatuor inquis ?
 C. junges a , vel e , D. Sult I. sola præesse :
 Et Go si sum dat , per Etum gi , xiq; supinat .
 Nam quotus Oedipodum Sphingem hanc absolvere possit ?
 Quis nostrum , aut Senior cacum hoc enigma resolvat ?
 Et tamen his pueros olim intricare solebant
 Majores , quorum miraris tute stuporem ,
 Ipse tui oblitus , quem non minor hoc stupor urget ,
 Quando per ambages , anfractus , & labirynthos ,
 Circuitus , gyros , perq; invidia , & aspra viarum
 Ducis eò , via quò recta & planissima strata est .
 Gallicam & Italicam linguas , quarum utraq; certè
 Ardua Germano non est minus atq; Latina ,
 Missus eo rudis hinc puer , an non sepè trienni
 Exactè addiscat spacio , non arte , sed usu ,
 Qui facit artifices , cunctorum nempe Magister .
 Cur totidem annorum spatio non discimus usu
 Dispositis ijisdem medijs , atq; ordine recto ,
 Que non Germanis magis ardua utraq; , Latinam ,
 Grecam , atq; Hebræam , illorum , de Nomine Jesu
 Adverso qui nomen habent , exempla secuti .
 Quando docent pueros divina scientia & Artis ,
 Nature miracula , & præcepta aurea morum ,
 Cum didicere loqui dudum Græcè atq; Latine ,
 Etate hæc , quâ nos quomò declinatio , casus ,

Querimur, & caci tenebris involvimur atris.
Quas quoties repeto, memoriq; recolligo mente
Quanti constiterit lingua mihi sermo Latine,
Concutior toties, penitensq; horresco medullis.
At mihi si qua fides minor est (accedere quando
Indignum atq; nefas ducunt, & turpe minori)
Hiscē fidem facient hostes fidei, atq; Suite,
Quando suos pueros sua per compendia ducunt
Quo nos vix iuvenes penetrare viriq; queamus.
Nempe quibus quondam illa Melanchthonis atq; Lutheri
Miranda ignei, & atheri dia ingenij vis
Segnitiam studiorum, & vitæ excussit inertem:
Postgenitis nobis pigris solidisq; vicissim
Securum excutient oculis somnum atq; veternum.
Hoc agite, o Proceres! & tanto occurrite damno.
Hinc etenim subijt, quod Grammaticis ubi nugis
Annos ætatis viginti attrēvimus aurea,
Et vix singultim titubando verba Latina
Rite decem loquimur, cum instet maturior. ætas,
Et pera exhausta est: non linguam discat Hebræam,
Non Græcam quisquam. Græcam unde à fonte perenni
Profluit exundans ars & Sapiencia diua.
Mox ergo illotis manibus pedibusq; profanus,
Non fundamentis jactis, nullo ordine, nullo
Fine & proposito sacra ad cœlestia fertur,
Ad jura & leges, doctasq; Machaonis artes,
Vel causas rerum scrutatur, & aurea morum,
Et vitæ humana præcepta, horumq; Magistros,
Disputat, & magno contendit vocis hiatu,
De his cunctis prius, atq; horum fundamina prima
Vel leviter ponat: libet primisve labellis,
Verba decemq; queat recte proferre Latine.

U²

Uicq; magis stupeas, multos recordia pellit
Huc praeceptorum: Studiorum à tramite dextro
Quos caeci abripiunt transuersum, opicig; magistri,
Privato dum inhiant lucro, neq; publica curant.
Cum fieri haec cernas, quærisne unde ingruat illa
Barbaries, crassa hæc Sophia ignorantia, & ingens
Ille stupor, vulgo quo vix discernimur, unde
In linguas venias fatua hæc sartago loquendi.
Hinc jam olim ut missa est cuiusdam in principis aulae,
De magnis rerum momentis ardua tractans,
Romani casti & sermonis Epistola puri,
Vix tot torquatos inter, qui fronte Catones
Promittunt, grande eloquij Ciceronis acumen,
Varrones, Senecas, atq; ingenium acere Platonis,
Inuentus quisquam, qui respondere sit ausus,
O factum indignum, & nostro lacrumabile sæclo!
Hæc doleo, & quis non mecum bonus hæc dolet? Hisce
Innumeras alias poteram subungere causas
Barbariae, pariter discentes atq; docentes.
O utinam nostrum cuiq; æque publica cordi
Ac privata forent! ò si mens conscia cuiq;
Diceret, quo sacramento omnes teneamur
Palladio huic sacro, & tenero viridig; Roseto!
Et quam immane scelus sit neglexisse iuventam,
Quæ fidei commissa tue, quæ flore peribit
Æstivo citius, cui jam iam serior ætas
Imminet, & studijs non utilis ægra senectus.
Nimirum altius hæc Academia litore Balthe
Exfereret generosa caput, solitoq; triumpho
Vicinas superans, fama transcenderet Alpes.
O utinam eximijs studijs operata iuventus
Hoc ageret, quantumq; nefas sit perdere tempus,

Quo res humanas nihil est pretiosius inter,
 Quod fluit atq; perit celeri velocius amne,
 Et rapidis ventis, animis expenderet imis:
 Et bene ducentes sequeretur rite, nec arcem
 Divinae Sophiae jam se penetrasse putaret,
 Cum vix in primo versatur limine: pestis
 Et noceat quantum studijs Persuasio caeca
 Disceret, atq; anima cultura incumberet uni!
 Cum non ingenij cuiquam vis ignea desit,
 Atq; animi robur caeleste, quod ardua cuncta
 Exsuperet facile, ingenio nec cesserit ulli:
 Doctrinâ eximij, clarisq; scientiâ & arte,
 Cordatisq; viri tempus regnisq; regendis
 Non jam, quorum eheu penuria quanta! deessent.
 Vos ergo ô proceres quorum commissa juventus
 Cura est & fidei, casteq; hæc Palladis arces,
 Hoc agite, & quanti quanti huic incumbit e cura
 Ne Respublica nostra, atq; hæc Academia damni
 Quid capiat, Spartamq; obtatam ornate, nec inde
 Lucrum aut ambitio quemquam deturbet honorum.
 Muneris hoc nostri est, cui nostrum quisq; tenetur
 Sacramento isto, quod qui violaverit, ille
 Aeterna accersit sibi vitæ animaq; pericla.
 Tu quoq; casta cohors juvenum studiosa juventus,
 Dum tibi prima diget fugitivi temporis ætas,
 Flos vitæ humana, & ver non revocabilis ævi,
 Atere, & immorere studijs, & rebus honestis.
 Atq; ea discite puer juvenisq; viatica cano
 Quis tibi fida pares, claro præeunte magistro:
 Finem animo certum statuas tibi, quo tua dicta
 Et facta & studia aspiciant, ne more vageris
 Corvorum, atq; caream cynosurâ & pixide in undis

Æqua

Aquoris, absq̃ tuo pertu jacteris aurã.
Certa etiam media optatam pertingere metam
Ut possis speculari tibi, atq̃ opus HOC AGE, & urge.
Crastina vita nimis sera est, hodie INCIPE tandem,
Auxilium à superis cepto non dèrit honesto.
Pone manu cyathos, oleumq̃ infunde lucernis,
Et Sophiæ insomnis studiosè evolbe magistros,
Et cedris digna æternis monumenta Sophorum,
Os quibus & linguam, vitamq̃, atq̃ ima profundã
Pectoris expolias doctrinã, & moribus aureis,
Doctior in patriam ut possis, meliorq̃ reverti,
Unde Deo grata, humaneq̃ salubria vite
Dicas & facias, bene de patriã atq̃ teipso,
Et bene de cunctis, dictis, factisq̃, merendo.

In

In Pestes Academiarum
Recitata in Renunciatione
RECTORIS
Anno 1615. 4. Mal.

A Ntigonum regem cum quondam purpura & auro
Gemmisq; ornatum, & rutilo Diademate cinctum
Commendasset anus regali hac sorte beatum,
Respondisse ferunt: O Mater, si bene noffes
Cento levis panni hic, quo me mirare beatum,
(Detractum capiti monstrans Diadema) Malorum
Quo cuneo & cumulo plenus foret, atque gerentem
Pondere quo premaret, quâq; ipsum mole gravaret
Impositum capiti, vix illum tollere velles
Abjectum in strigibus immundo stercore fedis.

O nostra proceres magni clarique Rhodanthe
Et juvenes Rosæi generosa corona Lycæi,
Sit mihi fas magnis contendere parva, Potenti
Quod Macedo gessit contendere sceptrâ pusilla hæc.
Qua modo quod subij, curti semestris honorem
Quamvis, si mihi ob hac infelicissimus inter
Nos omnes videar, quot sacra hac jungimur æde
Mentiar haud quidquam. Jam bis mihi muneri hujus
Delicias gustare datum est, quibus unciâ parva
Si mellis mixta est, aloës ac fellis amari
Affe ferè toto plenâ tibi fauce deince,
Poela bibenda ferent. Quæ non nisi stultus & excars,
Et nimis ipse sui sibi prodigus expetat ultro.
Credere sit mihi fas, quippe explorata loquenti:
Quæ quoties repeto, vel iniquâ mente revolutus
Concutior toties penitisq; exhorreo fibris.
Belua cum in foveam semel incidis, atq; ibi diram

Passa famem atq; sicim, plagasq; & vulnera, tandem
Cum semel elapsa est ruptis violenta catenis
Libera jam à vinclis, nunquam redit improba eodem.
Nempe ego idem in pelagus post intervalla rebolbor,
Et vice jam ternà rursum mihi naufragæ saxa,
Rursus Scylla rapax & trux tentanda Cherybdæis,
Nave nimis fragili, & vastum maris æquor arandum
Fluctibus & scopulis mihi formidabile & undis,
& trucibus, quot dix ingens ferat Africa, monstis.

Jamq; arumnarum satis est, graviumq; laborum
Cursuro in stadio hoc mihi ab omni parte paratum,
Taliq; unde olim vates non ultimus inter
Nectaris imbre sui cui Leucoris alma rigarat
Labra Venus, nomenq; Viro dedit ipsa columba
Prælustris Rector gereret cum sceptrâ Lycei
Albidos ad ripas, Academicus audijt Hercules.

Et tamen Alcides, si Græcia vera, trabalia
Robore qui nodi, formidandiq; lacertis
In mundo passim portentosa & monstra subegit
Stare duos contra, atq; impar pugnare duobus
Unus erat, Cancroque simul congressus & Hydra
Cum à dextra & læva premeretur parte nepotis
Implorabit opes Jolai, adjutus ab illo
Ostipedemq; feram, & capitum bis quinq; tremendum
Confectum monstrum nodosæ robore clava.

At quis ego Alcides qui par sim pluribus unus,
Clava tot aduersis aut qua satis una domandis?
Pugna manus nimis invalida est unius, & unus
Vir quod sit nullus vir præscq; Paroemia dicit.
Est mutilum corpus cui non sua dextera lævæ
Jungitur, aut pede quod malè fultum claudicat uso,
Et mihi quid fiet gravium tot mole laborum

Si premar, unus ego mihi si solusq; relinquar.
Hei mihi! quos risus, ludibria qualia, quantos
Debeam ego Empetris petulanti splene cachinnos.

At bene habet, licet improbitas sua cornua passim
Erigat, & domito sibi figat in orbe trophæum,
Nostrum etiam invadat Lernæ velut Hydra paludis
Belua tot capitum tot cornibus aspra Lyceum,
Pugnandum contra est. Qui nos & nostra tuctur
Viribus hanc superat, contrariâq; omnia sternet.
Cui quoniam visum est humeris imponere nostris
Invalidis humeris hoc tam grave ponderis agmen,
Sufficiet vires oneri huic, arimumq; ferendo.

Tu quoque Concilij nostri sacer ordo Senatus
Eusebie, Eunomia, Panacea, & Palladis alma
Qui studijs vobis decus immortale parastis
Doctrina & pietate Viri, & Virtute celebres,
Et quorum toties prudentia, & inclita virtus,
Et sincera fides duplicis non conscia fraudis
Explorata mihi dubijs in rebus agendis,
Imperio quorum mî onus hoc semestris honoris
Impositum haud ullo licuit ratione modog;
Detrectare mihi, cunctis in partibus hujus
Officij, quoties opus est ope vindice vestrâ,
Præsto eritis, pluresq; adeo hos non ultimus inter,
Quem decorat juris Romani gloria, & illa
Victrix fortune Prudentia, & inclita Virtus,
Ingenio, Eloquio, doctrina, ope consiliorum
Et virtutum opibus vir præstantissime, THOMAS
LINDEMANNE tuo merito mihi semper amate,
Compater & collega, & perorè semper amande,
Quem more antiquo nostri mihi cura Senatus
Provida majorum exemplo conjunxit, uti sis

Dicta.

Dictator, Conferq; aliquis communis, & omnium
Inspector studiorum, ut si qui exorbitet, illum
Rectorem, ipsum etiam qui cogat in ordinem, & illi
Consiliorum opibus sit praesto Jolauis ut alter
Herculi erat, velut Alcides quidem alter Atlanti,
Occurrunt quoties vitiorum monstra domanda,
Sarcina seu gravior quasi caeli onerosior axis
Cervicem incurbarit humo, jam jamq; labanti
Opponat qui humeros, & sit velut alter & idem,
De cuius quanquam penitus candore fideq;
Non dubito, sortem quod mecum aditurus utramq;
Seu truce, seu laeta nos fronte adspexerit illa:
Oro tamen cathedram hanc accedere ne qua graveris,
Porrectaq; mihi, Germano ut more receptum est,
Et fieri fas est, eadem promittere dextra.

Vos etiam à pedibus qui Academie adestis, & inde
Cursores dicti, communes nempe ministri,
Quos laudanda fides commissa arcana tacendi,
Secretiq; tenax custos, sanctissima virtus
Nescia que frangi pretio ullo, ulloq; favore,
Gnavaq; sedulitas commissa negocia si qua,
Impatiensq; mora decet obsequiosa voluntas:
Huc etiam ad me inferte gradus, & mente manuq;
Obsequiumq; fidemq; mihi promittite in illis,
Quae ratio officij imponit vobisq; mihiq;,
Quae dare iussa mihi, vobisq; capessere fas est.

Hactenus haec. Jam quid porro me postulet hujus
Temporis atq; loci ratio cognoscitis omnes,
Auribus atq; animis o augustissima vestris
Concio, dignum aliquid, quali quondam ille Chytraeus
Ille hujus Phoenix Academie, & illa Simonis
Pauli ardens zeli pietas, scelerumq; flagellum

Schacke

Schachtius, & prudens Vehementia Backmeisteri
Hæc latera Auditor I, hæc pulpita scamnaq, quondam
Divini eloquij docuit resonare suada
Tale quis expectet de me? Facundia prorsus,
Dadala nata patrum Demosthenis ac Ciceronis
Cui nunquam blandis nascenti adrisit ocellis,
A cujus me adytis Verecundia terruit infans,
Que non degentrem quanquam ignavumq, clientem
Aversata tamen semper. Cui carminis olim
Quantulus ille fuit jamdudum defuit usus,
Dum me devoto studio melioribus, atq,
Musa vale dicens, cum Helicone, & Apolline toto,
Sancta Palestina peragro nitidissima Tempe,
Et loca que indutus mortales Filius artus
Ille Dei terris pedibus peragravit in illis
Fœderis illa Novi meditando oracula sacra.
Inde sit ut spernens Musas, & spectus ab illis
Communi seriam jam carmen vile monet.
Qualia nunc edunt quorum jam tempora cingunt
Ingenij largitores, artisq, magistri
Nempe Palatini Comites. pariter licet illi
Non ad Rhenum omnes. non præses Apollo Braubentes
Daphneæ ex merito frondis decorabit honore.

Interea liceat captum hoc. disperdere carmen
Inviso quanquam Phæbo, aversisq, Camænis.
Carmen, quale mihi quondam melioribus annis
Dicarunt faciles Muse, & tum cultus Apollo,
Pulpita quod quondam hæc resonarunt conscia, Carmen
Quo male doctorum mores vitamq, notabam,
Et nostri scelerum pertenta immania sæcli
Hercule digna novo, & clava, exuvijsq, leonis,
Et tabe imbuta Liernæa ultrice sagittâ.

Nem-

Nempe diu hæc desuetâ iterum nunc arma capessô,
Atq; tot annorum post intervalla resumo.
O si opus hunc gladium nunquam mihi stringere, & ille
Æternum in theta pereat rubigina totus!
Nemo bonus vestrum caperet frontem unde serenam.
Sed quid agam aspiciens qua bruta & saxa querantur
Si taceant homines? Neq; enim decrescere nostro
Aut inhibere nocens, quo turgat plena, venenum.
Censenda Impietas, quasi reddita mitior ævo.
Pejor avis ætas nostrorum facta parentum
Nos tulit improbitate & nequitia, atq; malorum
Pejores studio superantes sæcla priora.
Simplicitate Patrum longè post terga relictâ.
Nostrag; progenies nobis vitiosior olim
Natorum natos, mundi modo machina stabit;
Vincere nequitiam nostram improbitate videbit.
Ordine scilicet hoc voluntur sæcula mundi
Paulatim in pejus retro ut sublapsa ferantur,
Omnia post meliora ut deteriora sequantur.
Dum tandem impietas inferni immanis Erinny
Transmutet paulatim homines non impia Circe
Ut quondam in porcos socios mutavit Ulyssis
Verum incarnatos in diros Demonas Orci,
Nil hominis reliqui quibus est, nisi vultus & oris
Effigies; at mens stygij est truculenta Draconis.
Scilicet his jam terra ferax, jam terra serax est;
Et quales nostra hæc jam fertilis educat ætas
Inferni paleas, quas mox aboleverit igni
Æterno iudex jam jam venturus, & unam
Vix fidei unciolam toto inventurus in orbe.
Quale tulit monstrum Cacodemone tetruis ipso
Monstrorum genetrix nostra hæc lacrumabilis ætati

Scoppia

Scobbiadem, Latij qui Cerberus AntiChristi
 Ante fores Erebi ferus hactenus excubat, At nunc
 Et sceptrum, & solium, & regnum affectare profundè
 Fertur, & è solio Regem turbasse silentum,
 Luciferiq; sui jam factus Lucifer alter.
 Cui Furiarum Erebi, fraudumq; exercitus ingens,
 MendacI, maledictorum, atq; calumnie atrocis
 Et Furiarum Erebi tot turmæ, totq; cohortes
 Tanta instructæ acie, quantam non milibus oberret,
 Et cui nunc uni vel totus militat Orcus.
 Et quando uberior vitiorum copia, quando
 Justior oblata est cuiquam ulla etate querela,
 Sive oculorum aciem cupiam illo intendere, cuius
 Sceptra mihi exigui modo sunt concredita regni,
 Adibus in nostris que recta & prava gerantur,
 Sive & in illa foris que sunt, & cernimus extra.
 Nempe se ubiq; mihi dicturo uberrima pandit
 Copia, ut addubitem que prima aut ultima carpam.
 Interea vestrà liceat quod pace bonorum,
 Delibare mihi, que sunt levia, quibus, ceu
 Pestibus internis jam nostra Academia languet.
 Quem licet haud fugiat, quem nil querimonia vana
 Profit, ubi interea sit quicquid cuiq; libido
 Suggestit, & quo quemq; suus rapit impetus ardens,
 Castigare tamen saltem vitia improba verbis
 Que facto in melius mutare & flectere pœnis
 Non nostri arbitrij est, semper laudanda bonorum
 Consuetudo fuit, Quæis turpe probare videri
 Damnandis præsent si muta silentia rebus,
 Et que corde suo culpant, non ore fateri.
 Atq; utinam saltem verbis impunè liceret
 Dicere, quod factis aliorum impunè per actum est.

Scilicet

Scilicet hoc seculo nunc, eheu! vititur, in quo
Sunt verbis veris majora parata pericla
Vita aliorum & facta quibus sermone notantur,
Quam vitij ipsi hominum, factisq; pudendis.

Quis tamen internis vitij miseranda laboret,
Cor quibus & fibras depascitur atq; medullas
Jam ferè agens animam, morti vicina, Rhodante hæc
Floribus atq; rosis qua formosissima quondam
Proxima quæq; sui grato perfudit odore,
Eloquar an fileam? Certè prororabo fateri,
Nec timor obstabit, nec amor, nec gratia, sed nec
Ipse mihi paream, inveniar si forsitan eodem
Communi in vitio. Doleo indignorq; quod atra
Eumenidum soboles, Erebi discordia alumna
Hostis ubiq; bonis, hortatrix dira malorum
Omnia perturbans passim grassetur in illa,
Horum animos etiam studia in contraria scindens
Quos unius amor Christi, quos religio una,
Una fides meritis confisa unius Jesu,
Diviniq; adeo quos una professio verbi,
Uno etiam aeterno debebantnectere vincolo.
O Quam immane nefas fraternum rumpere fœdus
Mortales inter quod dextra fidesq; ligavit.
Longe immanius hoc, quod in uno corpore Christi
Junctum erat, & coyit tam sancti fœdere nexus.
Quo nobis mentes rectè qua stare solebant
Ante hæc, dementi jam se flexere ruinâ?
Nempe etate suâ nostri vixere parentes
Longè aliter, mater Concordia diva bonorum
Contra hostes Christi externos quos junxit, & uno
Glutine sinceri in Christo sociavit amoris.
Jam Cadmea velut proles sata dente Draconis

Cedimus inq̄ vicem præbemus crura sagittis,
Visceraq̄ in propria propè jam convertimus arma.
Sive ego, sive alius culpæ sit conscius hujus
Judicis alterius fuerit decidere, cuius
Haud quaquam arbitrium sincerum æquumq̄, recusem.
At quanto satius solius ad omnia laudes
Direxisse Dei, atq̄ suam fratrumq̄ salutem,
Donaq̄, si qua Dei, quæ non nisi contulit ille
Cuiq̄ ad mensuram templisq̄ Scholisq̄ jubendis
Verà animi pietate etiam convertere eodem:
Gloriole quàm si propria quis serbiat uni,
Aut placido in pelago tempestatem excitet atram,
Atque per alterus velit emeruisse ruinas.
Quod si omnino tamen fera concilietur ad arma,
Et penitus nequeat vaginà claudier ensis
Externos potius ferrum distingere in hostes
Qui nostris gladios jugulis meditantur & enses,
Et nostram scituunt cadem, tepidumq̄, eruorem.

Quin veteres artes, antiquam Homonean, & illata
Subnixam solido veri fundamine amoris,
Suspicio exsulet unde, bonisq̄, exosa similtas,
Atq̄, amor ille sui, qui Christi expellit amorem,
Auspicio superum dias in luminis auras
In linguam, inq̄, animum penitus revocamus, & illud
Vindice quo verbo nostra hæc Academia quondam
Illustres generosa Rosarum erexit honores,
Atq̄, una ante alias latè caput extulit inter.

Huc alia accedit nostri hujus dira Lycèe
Pestis & atra lues, & sevirior illa priori,
Non parsem infestans, sed totum corpus, & illud
Jam lue mortiferà veluti Libitina peragrans,
Horrida Barbaries cataclismi jam instat inundans

Omnis.

*Omnia. Et hæc utinam sinuosa ad litora Balthæ
Ad Varni hos Roseos latice Academica templa,
Una & sola trucidæ veluti torrentibus undis
Diluvij, immensis traherentur fluctibus hujus.
At nunc illa lues Pestis Pandemix adinstar
Teutoniã in totã prælustres Palladis arces
Inscit, atq; suã lue pestiferã inscit omnes,
Hanc nostram imprimis, que alias quondam inter in aurã
Ceu gemma emicuit, velut inter Luna minores
Effulget stellas, calis radiantiq; astris.*

*Hanc jam eadem caligo premit fera barbariei,
Linguarum caligo trium, quã interprete trigã,
Nobiscum Sacrosancta Trias in fœdere utroq;
Nobiscum Patres, Moses, sanctiq; Prophetæ,
Et carnem indutus nostram Servator Jesus
Æterno genitore satus, sancto ore loquuntur,
Discipuliq; ejus, quos totum misit in orbem:
Et Græcæ & Latine quicquid Sapiencia lingue
Prodidit, inventrix cunctarum Diva bonarum
Artium, & expultrix brutæ feritatis, & omnis
Barbariæ domitrix, vitæ humanæ illa Magistra.
Linguarum hoc cultu hæc Academia floruit olim;
Scilicet hæc quondam fuit illa Corona Rhodanthès;
Nomine digna suo, quo equalibus antestabat.
Jam laceras laniata comas, passiq; capillis
Ad terram prostrata ja cens, vicinaq; letho
Ad coelum tendens ardentia lumina frustra,
Lumina, cum teneras constringant vincula palmas,
Auxilium implorans Superum, sed vindice nullo.
Quam ferit as jam brutæ premit, cui barbara Erinyis
Imposito pede colla premit, calcetq; jacenti.*

Unde tamen monstrum hoc, vel quo de fonte requiras?

Unde hæc Barbaries patre quo , quâ matre profecta est ?
Si vacat , Et placidè rationem admittitis edam.
Haud solet è miti fera Tigris nascier agnâ,
Nunquam candidula corvos genuera columba.
Hac etiam agnoscit furiarum quarta parentem
Monstrum immane, informe, triceps, furiale, tremendum.
Si puerum aut juvenem sine fronte, sine aure videres;
Si sine linguâ aut ore senem; si parturientem
Et quasi nitentem in partu sine prole puellam
Parvula adhuc que virgo, Et nil conceperit unquam:
Prodigium! exclâmes. Verum haud multû absimile hui est
Quotidie fieri quod cernimus, atq; dolemus.

O proceres ! censore opus est, an haruspice nobis.
Scilicet horreres, majoraq; monstra putares,
Si mulier vitulum, Vel si bos ederet agnum?
Certè huic par monstro est, quod nostris auris Ephebis
Fluxerit in linguas, quod nunc se postulet ille,
Audiri atq; loqui, quem multis nempe tacere
Fas erat, atq; audire senes iuvenilibus annis.
Scilicet hoc sæclo suggesta ac pulpita scandunt,
Sæpe etiam adducti huc à præceptoribus ipsis,
Imberbes juvenes nondum omni dente renato,
Vix quibus in primo conspecta limine Musæ;
Pulpita, designata viris, Et debita mædam
His quibus integritas morum, queis conscia virtus,
Et doctrina gravi studio atque labore paranda
Ex merito tingit speratâ tempora frunde.

Has simul imberbes juvenes tetigère cathedras,
Et semel excelsâ conspecti in sede docentum,
At ollunt cristas, nihil ultra discere curant,
Et se jam investes didicisse hoc ventur Ephebos
Que se olim ignorare viriq; senesq; dolebunt.

Scilicet

Scilicet hoc illi cumbunt querere nunquam
Quod se jam inuenisse putant. ubi opinio vana
Atq; infans stolidi mentis praesumptio caca
Ventosos iuvenes animos implebit ut utres,
Doctrina solida aut sana Sapientiae ibidem
Non super ullus erit locus. Hic quid diceret ergo
Vel quò non fugeret se nunc hac monstra videret
Pythagoras! annis qui quinq; tacere iubebat,
Amplius & toto prestare silentia lustrò
Discipulos, etiam quorum mentum hispida dudum
Vestierat lanugo. Ubi quos Echemythia tarda
Solberat, atq; usum linguae concesserat illis
Autas & Qæ indulfit verecunda modestia tandem.

Nostrà etate adolescentem verecundia prorsus
Destituit, iuvenum ille decor, certissimus index
Virtutis, contraq; audacia ferrea frontem
Occupat huic, omnemq; abstergit ab ore ruborem.
Disputat & magno contendit vocis hiatu,
Eximium decus ingenij ratus esse cuiq;
Fortiter adversari, & contradicere cunctis.
Et quia jam imberbes ante Alpha & Beta docentur
Rixari, & perfrictà alijs contendere fronte,
Inde minus mirum est tot rixarum omnia plena
Jam pacem è toto profligare undiq; mundo.
Inde fit ut Thesis jam Academia perstrepat omnis.
Queis pleni foruli, & tota sunt Bibliotheca,
Et queis portandis Magelosa haud sint satis octo.

Hosce tamen partus quos summis nixibus alvi
Vel non conceptos Sophiæ congressibus urquam,
Vel malè maturos dum nostra etate puelli
Aut etiam malè suppositos nunc edere tentant
Max obstetricantis opem sibi chalcographi ydem

Conducunt, summos susceptoresq; Patronos,
Scilicet edendis fervent his Chalcographorum
Num omnes opera, locua & vix restat in illis
Christi Evangelio, quo solo scanditur aether.
Nempe harum jam nunc loca & auditoria cuncta hanc,
Et sacra haec toties resonant clamoribus ades
Nugarum affanjs, quas priscâ atate Sophista
Stulticia gravidi genuere, insomniâq; agri.
Tunc etiam instantis cum suadent tempora festi
Paschalis meditari agni caelestia sacra, &
Sanguinei Christi meritum sudoris in horto.
Et nostros juvenes studium jam exercet id unum.
Nam summum penes hos, jam nunc censetur, & ultra,
Scandere quod nequeas, quoq; altius ire negatur est,
Si, postquam accessit nostro nobis incola regno
Vixq; pedem intulit huc, Academie & additus Albo est
Cornibus excussis, & curvo dente beani,
Vixq; Neoptolemo Pennalis cui inchoat annus,
Privatum penetret sese in collegium, & illic
Disputet, & subito mera fulminet Entia, vel quæ
Materia, & forma, & quæ sit privatio rerum,
Principia Utopici, agrotorum somnia, mundi.
Barbara formabit quæ monstra Scholastica turba,
Quæq; referre pudet, neq; fas est dicere versu,
Et quæ vel penitus nescir e scientia summa est.
In quibus, ætatem penitus cum afflixeris omnem,
Vix redimatur ijs ramentum sulphure tinctum.
Quæ procul à nobis Patrum prudentior ætas
Depulit, at nostri stupor & vecordia sæcli
Doctorum in linguas, Clariasq; in Palladis arces
Barbaria obscuro priscæ revocavit ab orco.
Hæc præceptores videas cum infundere lippos.

In vestra

*Investi juveni, non est quod multa requiras
Unde nova & vetera hæc sæcli excrementa prioris,
Dedecora hæc Latij, hæc sermonis probra Latini,
Unde fit hæc miscella, unde hæc sartago loquendi.
Venerit in linguas, purgata hoc dedecus auris,
Est stomachum invertens hæc nausea naris acuta,
Queis nunc privata exsultant collegia, & unde
Publica mox resonant subsellia, queis sibi plaudunt
Jam pueri, & titulis se amplis & honoribus urgent.*

*Jam stetit ad studium semestre hic noster Ephebus,
Jam veteranus in hæc, & non levis ense palaestrâ
Jam Thesum inscribit clypeo sua fortia facta,
Et fame adfigit velut immortalia templo.
Scilicet hic partus dias in luminis auras
Editur, & nullum Critici formidat acumen.*

*Patronorum oculos mulcens, animosq; suorum,
Queis horum applaudunt deliri opicig; magistri,
Qui si secum habitent, heu! quam sibi curta supellex
Ædibus in proprijs, aut si repetantur ab illis
Scriinia Martiade, aut que submisere Thrasandri
Nuda & inops moveat cunctis cornicula risum.*

*Jam desiderio satis est votisq; parentum
Jamq; super factum, jam nunc doctissimus audit
Filius, & titulus, que res non cara, superbit.
Sed qualis redit in patriam, tot millibus æris
Absumtis, postquam attribit patrimonia tota,
Aurea & ætatis juvenilis perdidit annos
Aut in inutilibus studijs, queis templa Scholeq;
Curiaq; haud unquam curto centusse juventur:
Aut potius Bacchi in lustris, Venerisq; popinis,
Jam galeæ impatiens, atq; equoris, atq; ligonis.
Sic tandem miseri sua deniq; vota parentes*

Frustra esse, ac decepta vident, serò in-gemiscunt,
Tot sumtus perijisse sibi. Jam filius ipse
Consilij & rationis inops, atq; aris egenus
Stulta iuventutis, cum serior occupat etas,
Et sibi jam serò vitam dolet esse relictam.
Atq; utinam Sophie quos nomen amoris inane
Sollicitat, premeret dira culpa illa querela,
At nunc hæc eadem veluti torrentibus undis
Communis vitij dira trahit orbita labis
Hos etiam, quibus est animus sublimis ad illa
Tendere, que supra nos sunt, alijsq; præire
Semitam ad eterna cælestia gaudia vita,
Nempe gregem Christi, & quondam sacra templa docere.
Grande opera pretium est expendere scilicet, unde
Hi sua tam sancti studij primordia ducant,
Et quibus auspicijs ad cæli hæc sacra ferantur.
Ædificare domum si quis velit, atq; columnas
E fragili ligno vix paucas ponere curans
Ordine turbato, nullo fundamine nixas,
Protinus incipiat magni miracula tecti.
Scilicet è vario suggrundia marmore, & altè
Mox frontispicij fastigia celsa superbi,
Addat & aratas post omnia deniq; pinnas.
Amplustre auratum dubij ludibria venti.
Nam que fata domum hanc, heu non satis æqua! manebunt?
Scilicet ut vastam trahat & prius illa ruinam,
Quam suprema manus, colophonq; addatur eidem.
Ædifici illius simili ratione modòque
Pleraq; jam sacris studijs operata iuventus
Illa sui studij tam celsa palatia, cujus
Deserit omnia bumi, cælumq; tuetur, acumen
Incipit. A summo primùm orsa cacumine tecti.

Scilicet

Scilicet hæc lingue vix fundamenta Latine
Prima Scholæ patriæ didicit, præeunte Magistro,
Vix tria singulim conjungere verba. Sed illa
Ut primùm celsas Academi accessit ad arces,
Mox infans vocalis erit. Non lacte nutriti
Se, sed adultorum solidam sibi postulat escam.
Disputat atq; docet, sacra templi pulpita scandit,
Jamq; docet populum. Verbi mysteria sacri
Omnia jam novit. Jam controversa nulla,
Hæresis & toto vix ulla innotuit orbi,
Cuncta refutabit, decidetq; omnia, nil est
Quo se horum Heroum græve non penetrarit acumen.
Euge! satis tuta es iam his defensoribus, orta
Nempe tibi lux est Ecclesia Solibus istis,
Nempe laboranti poterunt succurrere Luna.
O qualis facies, & quali digna tabellâ
Christi Ecclesie Atlas cui mentum glabrius ovo?
Linguarum interea quanta ignorantia, qualis
Occupat horum animos Græcæ Hebrææq; sacrarum.
Græcæ, quâ sine qui titulum sibi poscere docti
Audeat, hoc faciat majori haud jure, sibi quàm
Diluere Helleborum si poscat curvus arator.
Scilicet opponens è quâ cum paucula verba
Obijceret quondam, Præses doctissimus inquit,
Hæc sunt Græcæ. Legi non possunt. Sed neq; debent,
Addidit hoc tali Respondens Præside dignus.
Hei mihi quo nostro sæclo hoc hæc lingua redacta est,
Cui matri adsurgens meliorq; & doctior orbis
Detulit imperium submissis fascibus olim,
Et quâ Christiadis nobis interprete linguâ
Scripturarum auctor Deus inspirator ab alto
Spiritus omnipotens mysteria scripta reliquit

Exderis illa nobi, qua caelo detulit alto
Æterni Patris è gremio mundi ille Redemptor,
Notitiâ cuius sine mens secreta manebit,
Nec magis eruitur multorum obscura locorum,
Quàm si quis valide removere repagula portæ,
Aut aperire seram propriâ sine clave laboret.
Inde sit, ut si quis textus mysteria sancti
Erueret hos jubeat linguæ de fontibus ipsis
Et sensus aperire sacros interprete sancto,
Dispereream pleriq; horum si plus sapiant, quàm
Mortua sus, suspensa castis, cute cassus asellus.
Scilicet hosce ferunt hæc tot præpostera, & hæc tot
Pernicies juvenum, & pestes collegia, fructus.
Ut nunquam solido & certo fundamine nixus
Quid verum falsumve queas ostendere, & inde
Hæretico os possis, & diram obtundere linguam,
Atq; venenatos diræ hydræ effringere dentes.

Quin etiam hos juvenes quondam non desuit inter,
His qui collegiis multos jam impenderat annos
Cujus non pluteus, nec Eristica scripta tot inter
Bibliotheca libros sacra Biblia viderat unquam.
Vera loquor, nostri exemplum memorabile sæclæ
Qualibus auspicijs studijs operata sacratis
Absq; Dei verbo jam junior inchoet etas,
Quo nibi hoc nostrum vidit monstrosius ædum.
Disce, sed ira cadat naso, rugosaq; sanna,
Dum juvenes avias tibi de pulmone rebello.
Quis furor est aliquando alios te velle docere,
Discere nolle prius. Qui non nisi inutile discit
Utilia ignorat. Nunquam rectè ille loquetur,
Qui nunquam didicit sanâ ratione tacere.
Disce tacere prius, neq; lingua tua occupet aures.

Inde

Inde loqui ut discas claro praeunte magistro.

Atq. audire alios, nec munus obire virorum

Ante pilos iuuenis, ne te cum senior atas

Occupat indoctum conversâ ferte priori

Ipse tacere senex indoctus, bardus & excors

Atq. viros-iuvenes cogare audire loquentes.

Nec tamen ignoscas alijs: Frons durior illis

Nummorum Harpyjs stolidis opicisq. magistris

His qui connivent, & adhuc sua lumina claudunt,

Quin etiam applaudunt studiorum his pestibus ultro

Atq. duces praeunt ad damna haec talia vita.

Quos conductâ fides, & mercenaria virtus

Securos jubet esse sibi commissa iuventus

An rectum virtutis iter grassetur, ad illa

Edita doctrinâ sapientum templa serena.

Qua dextram vita tenet ardua & aspera callem

An lato levog. incedat tramite mundi

Qua via laeva patet, qua deniq. tendit ad ipsam

Perniciem, modo pasta stipendia & ara quotannis

Salva sibi maneant, atq. emolumente redundant.

Talibus indulgent hi quicquid cuiq. libido

Suggestit, ultro etiam interdum assentantur. isdem

Nec lato mundi revocant de tramite, ubi illos

Cum multis illo ire vident, quo perditur illa.

Qua citius transit vel vernis floribus atas.

Absentes procul interea bona quaq. parentes

De natis sperare jubent, & montibus auri

Promissis lactant, sed spe frustrantur inani.

Hinc ea barbaries veluti Cataclismus inundat

Omnia, & hac inter quoq. quondam haec docta Lycæa,

Quorum cum repeto decus tibi illustre parentum

Et nunc intueor conversa sorte priori

Quor.

Quorsum ea barbaries jam nata redegerit ore,
Excudit ex oculis animi indignatio rorem.

Interea totus dum nunc Academicus orbis
Disputat, atq; implet tota auditoria, & illis
Vocibus: Oppono, Respondeo: Sic ego contra
Hæc theses insurgo tuas, Subsellia tota
Frangat, & ad navim ac sudorem se usq; fatiget
Sit jam Respondens tibi præstantissimus & do-
tissimus opponens, quos nemo adscenderit ultra:
Quando Scholæ Rector trivialis quaritur, ille
Amplius hoc toto jam non reperitur in orbe.
O factum nostri turpe & miserabile sæcli!
Scilicet hæc scabies hæc & prurigo redegit
Illa altercandi quondam hæc Academica tempe,
Quæ ut Trojanus equus fœcundi nixibus albi
Vicina in regna, in regiones, oppida & urbes
Olim effundebant quasi plena hos copia cornu.
Hæc doleo, & quis non mecum bonus illa videndo
Ora genasq; dolens lacrumis humectet obortis?
At vos è proceres, quorum hæc Academia curæ
Auspice st at commissa Deo, sed vindice eodem,
Ni vobis curæ fiet huic incumbere curæ,
Huic tam funestæ & tam diræ occurrere pesti.

Transeo nunc alia, & non his fortassa minora
Prodigiis imprimis furiale, immane, tremendum
Atq; bonis studiis inimicum, & moribus illis
Quæ pietas, virtus, generosaq; constat honestas,
Ter sceleratum hominum genus, atq; infame Scorsis,
Quos nostrâ ætate hæc tætræ è faucibus orci
In lucem extractos medijs Academiæ in hortis
Edidit immitis furiarum triga Gebenna,
Lernæâ totos turgentés tabe colubros.

Quæ

Quis mihi cum monstris fuit implacabile bellum,
Immortale odium, & nunquam sanabile vulnus
Hactenus, atq; mihi vitæ omne manebit in ævum
Duraturum etiam mihi vel post fata suprema.
Et quis vel solis Furys monstrisq; domandis
Propositus labor est nimis arumnabilis illi
Alcides quicumq; Academicus esse iubetur.

Unde autem nomen tætri hi traxere Scorigæ?
Nempe hinc, quod Scor sint Satana, & dirum excrescit hæc
Et quibus inferni quoq; Scor debetur esca.
Hi nempe excipiunt si quis nobis advenit hospes,
Egrege simplicium, si cui paulò ante Beano
Excussi aprorum dentes, vel cornua cervi,
Vulnere adhuc crudo, jam pennali, in q; nocenti.
Excipiunt autem veluti lupus excipit agnum,
Et canis ut leporem, ut feles murem, atq; columbam
Dirus ut accipiter, præsertim Bulga cui si
Turgeat, & veniat sine præceptore, nec idem
Fortè professorum fiet à Patre traditus ulli.

Illud avaritia genus est turpe atq; pudendum,
Et nimium damnosum, & te, pater Eurlio, dignum
Aureolos paucos expendere nolle Magistro,
Aut Doctorum alicui, quo emissus filius olim
Doctior in patriam possit, meliorq; reverti
Doctrinâ & virtute duce, at mox millia multa
Solvete, quæ natus corruptus, turpis & excors
Dicoxit lustris in turpibus atq; popinis.

Vos ego oves moneo quæis lana est velleris aurei,
Vos quoq; quæis angusta domi & contractior est res,
(Nam non ulli hominum Libitinae hi parcere norunt)
Ante annum nondum quem Academia nostra Quiritem
Sex ante hebdomades, totidem horas, atq; minuta

Videi

Viderat, & Rector Academi adscripserat Albo;
Hosce cadete Lupos, avidi qui rictibus oris
Agnum ubi te tenuere semel, te usq; usq; tenebunt;
Dum lana in tota cute vel tantilla superfit,
Neve cutem mittent, sed te instar hirudinis atra
Exsuccum reddent penitus quog; ad usq; medullas;
Dum suspirabit oculis tibi numus in imis.
Nempe his re spoliant nudatum deniq; totum.
Et qua vel miseri in vultus sudore parentes
Comparsere tibi, vel qua paupercula mater
Quaerit fuso atq; colo, vel saepe suum ipsa
Defraudans genium, qua nato indulgit, ut annis
Unus te atq; alter cernant Academie in oris,
Unde revertaris spes praesidiumq; tuorum.
Nempe gula & ventres absument hi omnia, & illa
Non reputant quanto sint parva labore parentum
Et quo vel toto semestri vivere posset
Filius, id barathrum hoc vel nocte absorbit una.
Inde ita jam exhaustum, mox instructum artibus ijsdem
Dimittent, & rursus alijs inferre jubebunt
Qua perpeffus erat primo Pennalis in anno.
Quippe cui longo comites praesere ducesq;
Tempore nequitiam ad quamvis per lustra, popinas
Et loca, ubi, Eben! damnis desudascitur illis
Quis corpusq; animusq; opera corrumpitur una.
Quis vitae famaeq; adeuntur mille pericla,
Et vitae scopuli infames, & naufraga saxa
Quis puppis vitae aeterna quis prora salutis
Frangitur, & barathro inferni submergitur alto;
Mergitur, & summa rursus non bullit in unda.
Unde redire nefas. Vos o quibus optima rerum
Vlta salutis adhibet aeterna cura relicta est

Almas

Almā quibus pietas animo stat, & ardor honesti
Atq; bonas animum & linguam excoluisse per artes,
Cor salit, & leuā mammae sub parte mouetur:
Vos Scyllas vitæ famæq; cavete Charybdes
Hosce lupos, atq; inde Lupas, (nam sedibus unis
Hæc se conjungunt quoq; conciliabula damni)
Nempe cavete lupos vitæ illa Aconita pudicæ,
Quorum haud parua seges Roscis quoq; crescit in agris.
Et vos ante omnes æternæ nectare vitæ
Mens generosa quibus templorum in sedibus illis
Catum obium Christi divino pascere verbo.
Christus abest ubi adest turpis lupa, filius ille
Virginis & Veneris nec sede morantur in unâ:
Et semel indulst qui istis Sirenibus aures,
Qui semel illa bibit Lethææ pocula Circes
Plena undis Stygijs, & flammis plena Gehenna,
Et semel indulst se his janitricibus orci:
Corporis ille animiq; sui tam nobile templum,
Quod sacrosancta Trias, & Spiritus incola Christi
Debuerat gratam semper sibi figere sedem
Reddidit impuni scorti & Cacodæmonis antrum
Jam canis immundus, jam sus lutulenta, volutas
Corpore sese animoq; in cœni sordibus imis
Is virtutis iter jam post sua terga reliquit,
Doctrinæq; viam quæ non nisi ad ardua tendit
Jam datus in præcep̄s medijs versatur in Orci
Faucibus, unde gradum dias in lūminis auras
Vix revocare datum est, & lucida tela diei.

Sed redeo unde abij. Mox se cum verterit annus,
Et sex hebdomades, soles, horæ atq; minuta
Qui fuerat pridem Patiens, Pennalis, & insons
Hæcenus, in-g-nocens, jam perfectissimus erit

Jan

Jam formidandus vel praeceptoribus ipsis
Jam collega alijs adsciscitur, ex Patente,
Jam sit Agens, quod passus erat Pennalis, id ipsa
Duplice jam mensurâ alijs crudelior inferi,
Sufficiturq; alijs jam mox abeuntibus, atq;
Nequitia jam Rector erit. Jamq; arte minores
Discipulos alios nunc artibus instruit ijsdem.

Inde fit ut nunquam radix dira illa cicuta
Funditus è nostris queat extirparier agris.
Nam tot Rectores licet hæc plantaria vellant
Nec rastrum exsilij desit, nec carceris irpex
Runcinag; & sarclum, lolium quo hoc triste dometur,
Non tamen ista filix ullo mansuescit aratro.

Transseo plura alia, haud dictis leviora, querela
Unde etiam uberior longè mihi copia surgat.
Et quorum decimâ tactâ vix parte quiesco.
Ridendisq; quibus si quis foret additus olim
Democritus, vel descendis contrarius alter,
Rupisset datum tremulo is thoraca cachinno,
Suffecisset huic oculis nec desluus humor,
Si foret in lacrumas totus resolutus abortas.
Hactenus hoc satis est, & quanquam plura supersint
Auribus atq; animis equum est me parcere vestris,
Nec fas me ulterius vestrà patientiâ abuti.

Si mihi jam vegetat quisquam ex discentibus illis
Quorum jam studia, & vitam moresq; notavi,
Iusta querela tuâ est, & quis manifesta negarit,
Qua Sol luce videt, que Luna in noctis opaco.
Verum, an nulla premit quoq; vos hic culpa docentes?
Fas erat & juvenes quoq; vos aliquando fuisse,
Et meminisse horum que junior exigit ætas.
Hæc equidem memini, nec quid flos illo juventa

Exigat

Exigat ignoro, neq; cornea fibra mihi ipsi est.
Verum ea congenita radix loliginis atræ
Maturè, & primâ rescanda est mollis in herbâ:
Et brevè id esse decet, quod quisquam turpiter audeat,
Et sunt cum primâ rescanda hæc crimina barbâ
Quæ vitium ætatis, vel natura intulit ortus,
Ne tibi corvertas ea consuetudine longâ
In morum penitus fibras vitæq; medullas,
Atq; animi ac mentis succumq; & sanguinem in ipsum.
Nempe ubi non superest remedi locus amplius ullus,
Barbatus licet admoveas vel mille Magistros.

Interea nostri est non prorsus nulla docentium
Culpâ, sed hæc etiam tanto damnosior illâ,
Quo gravius peccat, facinusq; nocentius audeat
Criminis exemplo, quàm crimine quis nocet ipso.
Sed jam non locus est Camarinis hæc modèndis,
Et stabulo Augiæ, cui exantlandæ acrior olim.
Debeat Alcides validos vibrasse lacertos,
Et cujus saltem est etiam ex levioribus unum,
Quod non sedulitas, studiumq;, fidesq; docendi
Cunctorum equalis præcordia tangat, & ille
Candor & integritas, quam mens sua conscia cuiq;
Dictitat, officij ratio quam sancta requirit,
Et Juramenti, quàm non violabile vinculum.
Exigit à quovis, venerandaq; sanctio Legis,
Officium decies vicibus quæ quinq; docendi
Postulat à quovis semestri quolibet anni
Prescripto numero, quem qui superaverit, ille
Inde sibi laudem referat, contra unde reportet
Qui non attigerit pœnam damnunq; crumena.
Cui simile exemplum non ulla Academia vidit
Quo sese extendit non solum Teutonici ora.

D

Verum

Verum etiam Europæ totus se doctior orbis,
Inventum nostri quod vita salusq; Lycæi est.

Sed quotus hoc reputat, quotus altâ hoc mente reponit?
Et quam nunc pronum est infligere vulnere vita huic!
Hanc multis violare modis impune sine ullo
Vindice, & exanimem pedibus calcare superbis!
Aut si legitimus misere huic quis se offerat ultor
Monstrare huic medium digitum, atq; oppedere eidem.
Hec fierent si virtutis vena ulla priorum,
Videret in nobis, sancta aut reverentia legis?
Quam violat nemo eterna sine fraude salutis.
Illa equidem possum justo deslere dolore,
Illa dolere queo, & vero reprehendere versu,
Verum illa in melius nequeo mutare, quibusq;
Quid prius aut potius dicam illo fulmine cæli
Eternum maledictus & execrabilis esto
Quisquis opus Domini peragit cum fraude, doloq;
Sed nunc Harpocrates aurem mihi bellit utramq;
Atq; tacere iubens compescit me indice labrum.
Summa sit hæc igitur modò nostræ, & pausa querelæ.

O tu qui nostræ hæc mortalia respicis equis
Cuncta ocalis, regis imperijs & numine servas,
Quem mare, quem tellus trepidat cælumq; solumq;
Quem chorus Angelicus circum stat Die deorum,
Sancte pater, Sobolesq; patris, consorsq; duorum,
Spiritus in trino Deus unum numine numen,
Ætheris, inferni, maris & terræ Induperator,
Auspicio cujus nostra hæc Academica templa
Ad Roseos Varvæ latices in litore Balthe
Stant erecta manentq; ducentos penè per annos,
Et quamvis Varvæ toties agitata pro cellis.
Tu quibus auspicijs erecti hæc optime quondam,

Et

Ut quibus auspicijs hac serbas haecenus, ysdem
Protege porro etiam, & dextrâ omnipotente tuere;
Et toties gemitu & votis precibusq; petiam.
Da nobis tandem & praesta pater optime pacem.
Tu rege consilia & studia, atq; opem omnia nostra
Discentum pariter studia atq; opera, atq; docentum;
Unde tibi laudes & honos & gloria surgant.

Vos nostri ô proceres magni clarig; Lycæi
Collega ex merito mihi amore & honore colendi,
Et lecti iuvenes saeculi spes magna futuri,
Non designati mecum sacra templa subire,
Dive Jacobe tibi, vestra bis conjungere vota,
Palladijg; huius sacri, & nostrum omnium in illò
Commendare Deo aeterno vitam atq; salutem.

D 2

PAREN.

PARENTATIO ANNIVERSARIA,

Memorie

UDALRICI Magni,
PRINCIPIS MEGAPOLITANI
Anno 1618. 14. Martij recitata,

In quâ etiam

PHILIPPI SECUNDI,
PRINCIPIS POMERANIÆ IN-
comparabilis, pauculis diebus pôst fu-
nerati, laudes delibantur.

Sunt gemina in terris Furie Cacodamone natae
Progenies Erebi, Stygiæ, Acherontis alumna,
Lethales Diræ, facibus, ferro, atq; flagellis
Quæ genus humanum exagitant, versantq; rotantq;
PECCANDI indomita & nunquam satianda LIBIDO,
Et POENA INDULGENS sceleri, sed debita, Quæ nunc
Lethæo, ævigilans nunquam, sopita veterno est.

Nempe fuit Nemesis quondam pulcherrima virgo,
Filia nata Deo, dextrâ armipotente refulgens
Culpam Pœna premens, benefactis præmia reddens.
Jam quarta è Furys merito, & dira audit Erinny,
Pestis & ira DEI, & vel Damone vipera pejor,
Ut merito dubites ultra harum nequior, ultra
Plus damni ac fraudis miserando huic inferat ævo,
CULPA, ne quæ vigilat terras grassata per omnes,

As.

An P O E N A huic culpæ iustissima debita merces
Somno oppressa gravi qua utramvis dormit in aurem,
Quippe hæc cum possit punire, & debeat illam,
Dum indormit vitijs, limisve ea spectat ocellis,
Iustitiæ gladium rubigine passa perire,
Totum in se transfert quidquid deliquerit illa, &
Ni foret hæc nutrix nunquam illa exstaret alumna.

Si quis jam querat, Quorsum hæc querimonia spectet
Sermonis nostri primâ hæc in fronte Proeml,
Magnifice ô Rector, proceresq; Patresq; Lycæi
Nostri hujus, tuq; ô juvenum generosa corona;
Nempe hodierna dies tactâ non leniter aure
Hæscæ vel invito extorquet mihi mæssa querelas,
Dum repeto lucem quâ Lux olim occidit illa.
Iustitiæ radios, que latè has sparsit in oras.
Nempe dies hæc est atro numeranda lapillo,
Funerâ quondam que nube obduxit, & umbrâ
Hos Megalespoleos terra tristissima tractus,
Quando ducem ULRICUM Patriæ Solem, atq; Parentem
Ereptum terris radiantibus intulit astris.
Regibus ULRICUM Divis Heroibus ortum,
Baltica quo vidit nihil hæc generosius ætæ,
Qua nihil hæc tellus septem - subjecta - Trioni
Fortunâ majus meliusve adspexit in istâ;
Et cujus similem nec sæcla priora tulerunt,
Sed neq; forte futura ferent mortalia sæcla,
Mundi at as quamvis priscum revocetur ad aurum.
Quo duce, que terras padefacta reliquerat olim
E cælis Astræa redux est ausa reverti,
Et terris sibi in hisce suam sibi figere sedem.
Quo duce que virtus omnes complectitur una,
Cujus dextra tenet gladium, sed læva bilancem,

Videre recte, & cuiq; suum dare, ledere nullum
Que iubet, aut gladios incorruptissima stringit,
Sceptra tenens latè his nostris regnabat in oris,
Putrida membra secans rigidi mucronis acuto,
Vindice justitiæ quo causa dolere solebat
Improba numeribus corrupto iudice fidens,
Et quo freta D.E.O. rursus bona causa solebat
Vindice justitiæ letus agitare triumphos.
Nempe suam Patriam Patriæ Pater optimus ille,
Justitiæ & juris justis moderatus habens
Unus erat virtuti atq; ejus amicus amicis,
Et formidandum vitij sceleriq; flagellum.
Non jam alias memoro virtutes Principis hujus,
Quarum vel decimam cupiam si evolvere partem,
Bis duodena diei mihi dix suffecerit hora.
Hæc super excelsum vel sola Amathusidos axem
Tollat eam virtus, & cælo laudibus æquet,
Possit ei ULRICI quoq; Magni adponere nomen.
Scilicet hæc una est termaxima & optima virtus
Principis, hoc opus est, quo illustrius exoriens Sol
Nil videt, ip̄ toto quò nil magis utile mundo,
Nominis æterni quò fama paratur in orbe,
Panditur æternæ viæ quò tutissima viæ,
Atq; ab humo ad superos quo scanditur arduus æther:
Religionis opus cui prima atq; ultima cura est,
Rite Deum colere unâ ex normâ atq; indice Verbi,
Prodidit æterni Patris quod Filius orbi:
Una salus populi cui lex & cura suprema est,
Et jura ac leges optatâ in pace tueri,
Stringere Justitiæ gladium à dextrâ atq; sinistrâ,
Injustè oppressos tegere, & punire nocentes.
Hæc opera atq; hæc sunt generosi Principis artes,

Quæ

Quis fit imago DEI, atq; DEO fit proximus ipse,
Jure suo MAGNI quoq; cognomenta meretur.
Divorum in numerum meliori jure receptus,
Vana superstitio quàm quos dignatur honore hoc.
Quorum aeternum animas torquet flamma Gebennæ.
Magnus erat Caesar, belli Mavortibus armis
Multa hominum millena suis qui stravit, Et hostes,
Sub pede pressit bumi dejectos fulminis instar,
Ad sua qui domitos traxit quoq; flagra Quirites,
Solis ad occasum tremuit quem mundus ab ortu.
Major Alexander Macedo satus ille Philippo,
Indomitis mundum totum qui terruit armis,
Obvia quæq; ruens hastis gladijsq; tremendis,
Qui domito toto tandem uno hoc deniq; mundo,
Flevit adhuc plures Mundos restare domandos.
Maximus Alcides qui quondam immanibus ausis,
Viribus indomitis, formidantibusq; laceratis
Immenso armatus nodosa robore clava,
Monstrorum domitor mundi portenta subegit
Quò radios Sol accidens, quò spargit Et ortus.
Magnum horum imperium, sed non sine clade, sine orbis
Damno atq; exitio, sine fraude sua atq; suorum
Immanes diriq; truces vixere tyranni,
Non nisi mortali fundendo sanguine magni.
Nempe atrocis rabies visum Herculem ad umbras,
Quando rogo Oetao constructo in monte redegit
In cineres proprii furiosus corporis artus,
Atq; per has flammæ se flammæ misit ad Orci.
Quando alter, mundus cui non sufficerat unus,
Sarcographo inclusus mox pugno clauditur urna,
Cum Nonacrinâ è rupe exsudante liquore,
Guttâ unde Stygie Stygias ruit actus ad undas.

Deniq; te, Caesar, mulier tot mille virorum,
Virq; puellarum totidem, qui immanis inundans
Instar dilubij implevisti cadibus orbem,
Et maria & terras civili sanguine turbas,
Millena insigis dum vulnere millia multa
Humano generi, gladio usq; cruore madenti;
Vulneribus tribus & viginti Curia Roma
Confossum vidit, civilis sanguinis ultrix.
Nempe horum imperium fuit atrocissima strages,
Et flagrum humana & pestis seditissima gentis,
Mundo immensa immissa irato à numine pena.
Quam sibi, quamq; alijs sibi inflixere tyranni,
Victores dum armis, vitijs victi, occubuerunt.

Majus erat meliusq; tuum, patrie optime terrae
O Pater ULRICE imperium, licet esset idipsum
Finibus exiguis, nec magno limite cinctum.
Quod pietate & Justitiâ almâ in pace gubernans
Bellorum à strepitu procul, & sine strage, sine armis,
His terris, populoq; tuo aurea saecula reduxti,
O desiderium immortale ULRICE tuorum.

Hei mihi caelestis nam cur non munere Patris
Talibus indultum est vitæ hujus longius ævum
Mitibus hūmana gentis custodibus, atq;
Patribus in mundo hoc, aderruncisq; malorum?
Qualis erat tecum satus ille parentibus ipsdem,
Et virtute animi quoq; tecum imbutus eadem
HENRICO ille bono satus optimus ille JOHANNES
ALBERTUS, flos ille Ducum atq; medulla bonorum.
Nostri hujus quondam spes ac tutela Lycæi,
E meliore luto quorum precordia finxit
Provida cura DEI, Patriaq; admodum habenis.

Qua-

*Qualis erat nūper, quanta, eben! clade bonorum,
 Exstinctus Princeps prisca in celsa arce Sedini,
 Ille sua Patriæ Pater optimus, ille PHILIPPUS
 Dux Pomeranorum cognomento ille SECUNDUS,
 Doctorum ille Ducum, prudentum ille atq; bonorum,
 Et quot erunt unquam, quot sunt, quotq; ante fuere,
 Patria quot tellus vidit, vidit, atq; videbit,
 Gemma, medulla, oculus, flos, cor, & vita PHILIPPUS.
 Hoc Patre nunc spoliata jaces Pomerania mater,
 Languida & exanimis passos laniata capillos:
 Hæc jam vitæ orbata jaces, lacrumisq; madentes
 Intendens oculos palmasq; ad sidera cali
 Voce, PHILIPPE! PHILIPPE! cives miseranda, parata
 Scalpere vel gelidâ è tellure etiam unguibus illum,
 Ni reditum in terras adamantina fata negarent
 Thariadæ è gremio jam calorum arce receptis.
 Quod si Oderæ ipsa etiam celebris præclara fluenta
 Turbatas tota in lacrimas mutantur obortas,
 Aut lacrumis stillet Pomeranicus imbribus æther,
 Ventorum aut flatus suspiria plena gemiscant,
 Vix tua damna satis testari hæc omnia possent
 Principe in exstincto hoc uno, quem doctior orbis
 Non quem Oderæ aut Pænus tantum, aut vagus alluit Ichnus,
 Verum Europæ etiam conclusus limite toto,
 Deserit merito lacrumarum flumina fundens.
 Nempe tua hoc virtus, Pietas, doctrina merentur,
 Illa è fronte micans animi clementia puri,
 Illa tui genij integritas, & candida mentis
 Atq; augusta tuæ probitas, sanctiq; recessus
 Cordis, & incoctum generoso pectus honesto;
 Justitiæ studium, & legum reverentia, & ille,
 Ille pius zelus sanctusq;, in pace profusi*

Sanguinis humani injustè justissimus ultor:
 Cura animi illa infracta tui firmare labantes,
 Erigere oppressos, adsiotos protegere, atq;
 Injustos premere, atq; bonos tegere, in - q; - nocentes.
 Qua tibi cum Sophia studio fuit unica cura,
 Cum studio Eusebia sanctæ, Eumoniaq; sacrate,
 Cultor & antistes tu quarum haud segnis, & inde
 Doctorum nulli nostra hâc etate secundus,
 O nostri exemplum dux admirabile sæcli,
 Atq; Idea, speciesq; boni Ducis, A L M E P H I L I P P E,
 At quanto satius fuerat pro frugibus illis
 Usq; - salutiferis - adeo, atq; salubribus herbis,
 Provida cura D E I Patrijs quas sâclic in hortis
 Fusitque fovit quas Sol dâo ille calore,
 Spiritus ille D E I quas cælesti imbre rigabit,
 Unde Scholis, templis, regionibus, urbibus, aulis
 Omnia proveniunt bona tanquam è fonte perenni:
 Infelix lolium, & pungentes undiq; sentes,
 Lappasq;, tribulosq; graves, aconita, cicutas,
 Lethiferas queis terra ferax, quibus ipsa ferax est,
 Funditus eruere, & mundum purgare venenis.
 Has ruerè d' medio, & flammis abolere Gehennæ
 Qui sibi, quiq; alijs Basilisci virus instar
 Adstant mortiferum, supera inferaq; omnia miscent,
 Litem ex lite serunt, passim mortalia turbant,
 Tranquillo in pelago venti quoq; turbine moto.
 Verum arcana nefas hæc & secreta moveri
 Consilij illa D E I, quorum cæcè querere causam
 Esse occulta potest, injusta sed esse recusat.
 Qui quoties pœnas meditatur & aspera flagra
 Quotidie toties qua homines peccando meremur,
 Eripere hos tales indignis suevit, ademptos

Ventu-

Venturisq; malis terræ subducere, & inde
Cælestis portus tutâ statione beare.

Nempe bonos cælum quos diligit, hosce noverca
Terra odit, proprijs mater mitissima natis.

Inde malos homines & noxia gramina sponte
Terra foet, placideq; suos producit alumnos,
Firma valetudo quibus & validissima membra
Corporis, & vasti contingunt roboris artus.

Et quibus indulgum est vivendi longius ævum
Ut solem atq; solum eripiant melioribus herbis,
Unde pios possint vexare diutius illos

Sæva manu immitti quos tractat terra noverca.

Abrumpunt nimium quorum cito stamina Parca,

Alma Hygiæa parum quibus & solet esse benigna.

Scilicet hanc veram & justam nimis esse querelam

Exemplum es Solis radijs illustrius ipsis,

O decus ô sidus Patriæ memorabile terræ,

O desiderium immortale, PHILIPPE, tuorum,

Cujus mens animi divinæ particula auræ,

Et quâ non melior, quâ non generosior ulla

Induit his terris mortalis corporis arcus,

Corporis hospitium sortita est debile, cui tam

Inclemens Hygiæa extremis existit annis,

Et mediæ atatis jam flore exstinxit in ipso.

Et qui dignus eras vitâ vel Nestoras octo

Vincere, mortali nec robore corporis ulli

Cedere, & extremo seniq; concedere fati.

Te Parca haud manibus parcis immanibus ausis.

Tam justî imperij moderantem frena remôrund.

O trucidis & diri nimis inclementia fati!

Vos ô non vero sic dictæ nomine Parca,

Hijs parcas habuisse manus, & parcere tutâ

Fas erat, inq, alios convertere spicula mortis,
In luce indignos, nil dignum luce gerentes.

Hei mihi, cur durâ fatorum lege negantur
Vitam emere alterius qui possent morte suâ, ultrâ
Sponte suâq, obitâ, qui genua virentia, & acris
Pectoris, & validos robusti corporis artus,
Quòd vitiosa haud ulla adfectio leserit unquam,
Et vires nullo labefactas vulnere morbi,
Mutare in valido alterius cum corpore possent?
Quod nisi vis fati firmata adamantem trabali
Arbitrio decreta D E I haud mutanda negasset;
Corporis integris poteris viribus, atq,
Mens tam sana tibi quoq, sano in corpore toto
Seculo, & extremam vixisset ad usq, senectam;
Nec funesta dies cecis dammanda tenebris,
Illa infausta dies anni infelicis euntis,
Atrior ô noctis caligine! tertia mensis
Proximus à primo qui volvitur, exstinxisset
Te, Patrie ô praelustre jubar, Patrie alma refulgens
Phosphore, Sol Patrie almâ luce, P H I L I P P E, coruscans,
Hec quoties quoties votis precibusq, petivi,
Et gemitu & lacrumis, te, cæli summe Monarchæ,
Testor, & hæc mecum quis non bonus exoptarit?
Omnia sed frustra. Nam aliter tibi sumrae Deorum
Et melius visum, cujus divina voluntas
Omnium origo in mundo, & caussa, & norma bonorum
In cælo, in terris, cui pareat omne quod usquam est,
Et quæcunq, Deo æterno placuere parenti
Displicuisse mihi scelus est, facinusq, nefandum.
Interea quamvis nihil hæc querimonia prosit,
Magna tamen Princeps vidua hæc orbata marito
Languet, & in lacrimas prope tota liquefcit obortas

Impa-

Impatiens somni faciens prope flumina fletu.
Et nisi cui triplex cingat praecordia ferrum
Frigidius scopulis adamanteq; durius omni,
Sensibus haec imis, atq; alta mente reponens
A gemitu & lacrimis num quisquam temperet udis?
Tu imprimis una ante omnes Pomeranica tellus
Damna tua haec lugens deflens tristissima cladem
Stemmatis antiqui, quo nec generosus ortus
Nec belli aut pacis praestantius artibus, At nec
Quo pietate prius, nec religionis amore,
Et fidei illius, qua sola ascenditur aether,
Quodque tot a proavis clementia temperet alma
Insita, Iustitiae studio, tulit altera tellus,
Terrarum clima excutias licet omne quod usquam est.

O sanguis priscis Heroibus orbe, quibusque
Constiterant primo quondam saecula aurea mundo,
Quae tua posteritas Patrie hac aetate reduxit,
Imperij clavum patrij hoc moderante PHILIPPO!
Sed bene habet, quod restet adhuc tam nobile germen
Arboris enata priscorum e sanguine regum,
Clementi Patris aeterni bonitate relictis
Bis duo surgentes in summo vertice rami.

O multas una ante alias Pomerania felix!
Talia tanta bona haec tua si bene noris, & horum
Auctori aeternas satagas persolvere grates,
Religione, fide, pietate & moribus illis
Et vita & factis, quibus est fas hosce notari
Separat a mundo quos Christi amor unius unus;
Nec scelere, inque Deum ingrata impietate tua unquam
Excutias bona tanta, Dei te hoc munere privans.
Qui Pater ut clemens dedit haec, offensus ita aufert.
Quin gemitu & lacrimis precibusq; ardentibus instas

Qua

Quae penetrant caelum atq; DE I praecordia tangant ;
Arboris haec radix aëo ne marceat ullo,
Sub cuius ramis tam optatâ in pace quiescis
Haecenus, atq; aliorum in tuto littore spectas
Naufragium; cladesq; tuâ sine parte pericli.
Sub quibus Eusebia, Eunomia, & Pax aurea junctis
Tres caeli Charites, sibi figunt oscula dextris.
O nunquam hosce choros fati inclementia rumpat !
O nunquam hanc lucem produxerit exoriens Sol,
O Deus aeternis hanc lucem conde sub umbris,
Et sepeli aeternae submersam noctis opaco,
Nunquam emersuram dias in luminis auras,
Quâ generosa Ducum hac emortua marceat arbor ;
Terra obiecta salo, & septem-subiecta-Trioni,
Quam Megalespoleos ditio atq; Borussia claudunt,
Quâ viduata suo Patrie Patre ploret; & ille
Gryphus aësq; ferasq; inter rex atq; Monarcha,
Præda aquile fiat, qui Aquila & Leo corpore in uno est;
Et simul Eusebia, Eunomia, & Pax alma fugetur.
Tu prohibe, & diras procul hinc abige omnis hujus
Sauromatas ultra, atq; Indos toto orbe remotos.
Qui terram hanc bonitate tuâ hic Pater alme beâsti,
Tu bonus ac clemens porro hisce beabis eandem.
Tu qui de nihilo caelum terramq; creâsti,
Et quae non sunt esse jubes, miserere tuorum,
Bis duo cumq; Duces tuâ adhuc bonitate superis
Inde etiam has terras optatâ prole beabis,
Et natis uatorum, & qui nascantur ab illis.
Inde perennabis tam celsa frondis honores
Arboris ad seros pronepotum usq; usq; nepotes:
Nec fore ut gemitus, lachrumasq; precesq; tuorum,
Fataq; & extensas tot caeli ad sidera dexteras

In fili Christi mandato & nomine Jesu,
Auribus avertis cuncta irrita, tradita ventis
Permites; neq; tot tuâ adhuc bonitate relictas
Vernantes prisco regum de Stemmata frondes
Flere sine & fructu deflendo cedere fato.
Fallor an, (haud fallor!) te quondam hæc vota movebunt;
Ut quondam hanc cladem stirpis, Patriaq; Parentum
Frunde vel in minimâ cupias reparare ruinas.
Ultima quæ fuerit quondam, ut sit gentis origo.
Ut patria hinc surgat nova stirpis origo futura,
Qua patulos ramos in partes fundat utraq;
Flere ac frunde vigens vel ad ultima sæcula mundi.
Tu ratum id esse jube Rex optime maxime regum
Ætheris, inferni, maris, & terra Endoperator!
Hæc precor, & dum vido precer, nec vana precabor,
Dum saliet levâ mihi cor sub parte manilla,
Quanquam alienigena. & quis non bonus & pius illud
Oret idem mecum, & bona cuncta precetur & optet
Vicina usq; adeo, & præstanti commoda genti?
Tu Patria imprimis, propior quam causa movebit,
Arma move iratum poterunt que vincere Patrem,
Concepta in meritò, in morte, atq; in sanguine filli,
Vota, preces, lacrimas, gemitus, suspiria, planctus.
His, Pomerani, orate Deum, meliusq; futurum est.

Forte quis hæc aliena putet peregrinaq;, parte
Quæ gentem hanc nostram nullâ discrimina tangant,
Pulpitaq; hæc quorum non sint oneranda quarelis.
Obone! Num ignoras unum & commune periculum
Nostram etiam hanc dudum quateret & percellere gentem?
Non memore ULRICO, cui hæc luce hæc sacra paramus,
Quod conjux fuerit matertera celsæ PHILIPPI,

L. 1770

Quem extinctum nunc stemus, adhuc vidua alma superstes;
Quamq; diu superare velit Deus ille Deorum,
De nostro merita hoc bene praeclareq; Lycéo,
Et iudicium studijs, quos res angusta domi urget,
Frugi omnes utinam! mense communis alumnos.

Non memoro ille idem cui nunc Pomerania mater
Funus mesta parat; qua nostra huic Palladis arci
Praestiterit, magno complexus amore Lycéum hoc,
Cujus erat pignus Liber admirabilis ille,
Donatus nostrae monumentum Bibliotheca,
Legato huc misso proprio te Henrice Sŷvicheli,
Concilij oblatu collecto etiam ordine toto.
Plura etiam hisce daturus erat, Dux optimus, illum
Invida, & ante diem nobis, nisi! fata negassent.

Non memoro ULRICUM te Dux Pomeranice, fratrem
Noster hic ULRICUM Scujus Baptismatis olim
Testis erat, nomenq; suum non omine laevo
Auspicio fausto imposuit, qui sceptrum Lycéi
Quondam hujus gessisti haud parvo tempore Rector,
Praeclaris in eam meritis memorabilis omni
Tempore, quo tanto merito se jactat alumno.
Qui minimus fratrum & postremus in arbore ramus;
Ultime primus eris, numerose & stirpis origo,
Perpetui generis Pater, o (Deus, annis votis!)
Spes Patriae, & nostri magna expectatio seculi.

Omnibus his licet absq; foret, quis nos tamen inter
Usq; adeo è duro gestet praecordia saxo,
Caucasij scopulis magis frigida pectora & aspra,
Vsq; adeo oblitus communis originis omnis
Humani generis, Patrisq; unius Adami,
Qui ulla aliorum aliena putet mala; quem non tangant
Vicina usq; adeo haec incommoda proxima gentis,

Pre-

Præsertim immineant nobis cum eadem ipsa pericla:
Stemmata cum regum atq; ducum periëre vetusta,
Arboris antiqua cum summo in vertice ramum
Postremum offensus refecat Pater ille supremus,
Flore ac fronde suâ ut sic marcida tota fatiscat,
Moxq; alienigenis exotica fructibus arbor
Succedens illi vacuis plantetur in hortis:
Qualibus & quantis cum damnis atq; periclis
Coniunctum semper fuerit, si forte recuses,
Tantum oculos aperi, te aliarum exempla docebunt,
Quos olim indigenæ regesq; ducesq; parentum
Instar, & ut faciles, mites, placidæq; columbæ
Gallinæ in morem caros fovère sub alis,
Mox alienigenis aliunde volantibus illi,
Harpyijs & vulturibus cessère rapina,
Præde, inquam, & spoliis sævis trucibusq; tyranniis,
Qualiter adfecta est regina ciconia ranas
In sibi subjectas, cum devorat omnia cum ipsis.
Nec modo fortunas rapiunt, bonaq; illa caduca,
Commoda mortalis miseræq; brevissima vitæ:
Sed cum illis etiam divina oracula, puræ
Relligionis opes, æterna pabula vitæ
Quæ præstant animis, & lucem nocte carentem,
Et purum in densâ mundi caligine solem,
Et sine quo cæcis sunt omnia mersa tenebris.
Tu Meglapyrgiacis procul hæc abige omnia terris
Seminis antiqui qui nobis almæ reservas
Reliquias, quas porro etiam Deus almæ relinques
Huic terræ ad seros pronepotum usq; usq; nepotes,
Ultimum ad usq; diem, qui mundi hæc sæcula rumpat.
Hoc Patriæ votum tu perforce dic Deorum.

E

Vo

Votum, quod mecum pariter populusq; Duceſq;
Concipiant junctis animis ardentibus unâ,
Et volet eſſe ratum Deus, hæc Deus omina firmans.
Impietate modo & contemptu numinis illa
Irrita ne faciant qui regnant, quiq; reguntur.
O quale imperium; quo nil videt exoriens SOL
Pulcrius & melius, totoq; ſalubrius orbe;
Dux benè cum imperat, & populus benè paret eidenâ,
Euſebiâ, Eunomiâ ſua ſceptra tenentibus, Unâ
Nempe ſalutiſerâ quâ bigâ inbecæ triumphans
Hujus & alterius vita omnis ſumma, Saluſq;
At contra impietas contemtrix numinis illa,
Atq; injuſtitia ſcelerata ubi regnat Erinnyſ;
Vi vel fraude ſuâ, quæ qualia quantaq; damna
Imperijs, populis, regionibus, urbibus adfert?
Scilicet ex uno hoc cunctorum fonte malorum
Si propius ſpectes, ebullit id omne quod uſquam eſt,
Quo paſſim in mundo mortalis vita laborat.
Inter & hæc regnorum hæc ipſa miſerrima labes,
Cum ſua mortalis vita hæc bona ſumma ſepulcro
Communi quo regum etiam atq; ducum oſſa ſuorum
Claudent, & ſub humo, unâ emortua, funere mergunt:
Regna ubi trans-ababorum à ſtirpe reſulſa-feruntur
Ad Pharaonem alienigenam, qui neſciat omnes
Iſraële ſatos, quos vi non jure gubernans,
Exſtinctos cupiat ſubmergi fluminis undis.

In terris caros habeas in honore parentes
Ut ſuperſeſſe diu, & felix hic vivere poſſis,
Lex ait illa DEI; Tu cui dedit ille ſupremus
Sceptra tenere Parens, etiam hunc venerare parentes
Ut feliciter atq; diu dataſcepra tueri,

Atq;

Atq; videre tuo possis è semine natum
Legitimum Patrie heredem, & virtutis abitã,
Nebe Deo irato abrumpi te penè vidente
Extremum gentis supremo in vertice ramum.

Scilicet omnis origo mali hoc ex fonte redundat:
Hac bigã inbectus toto grassatur in orbe
Mundi hujus Princeps claustris resolutus Avernì;
Bigã, his quæ Furijs ruit incita tracta duabus,
Quam trahit Impietas mater, quam Injustitia hujus
Filia, jam mundi Solio imperioq; potita.
Quæ duo Sceptra quatit regina manu improba, quorum
Hoc premit examinatq; bonos, & humo aspera sternit,
Atq; benigna malos illo fovet atq; tuetur;
In mundo ebectos alta ad subsellia rerum.

Non memoro toto quàm vastum Epicurus in orbã
Imperium obtineat, quàm vix è millibus unum
Invenias, cujus præcordia non Deus ille
Intima, nec cordis fibras penetravit ad imas;
In cœtu horum etiam, qui Christi à pomine nomen
Sortiti, quorum insideat non sensibus imis
Notum Evangelium hoc, quod præco Epicurus ab imò
Inferno elatum humano generi enarrabit,
Filius ille deo mundi, Cacodæmone natus:
Provida cura DEI quod mundum nulla gubernet,
Quod per mortem anima pereant cum corpore, quodq;
Christi Evangelium nil sit nisi fabula, cæco
In mundo casu quod cuncta vagentur & errant;
Deniq; quod toto non sit Deus ullus in orbe,
Qui scelerum vindex quondam, & justissimus ultor
Pro merito æternis pœnis malefacta rependat.
Osculum fuit hoc Evangelium hæctenus, at vunc

Suggestum impietas scandens sublimius altis
Nubibus illa palam parte orbis pradicat omni
Eusebiâ è mundo procul hinc procul inde fugatâ
Cordibus ex hominum, Christum quoq; qui ore fatentur,
Nempe Deum fasti ore, Epicurum in corde foventes.
Nos utinam vani! Sed voce tubâq; sonorâ
Pleno ore impietas toto hoc ebuccinat orbe
Et toto auditum mundo Tara tan tar a clangit.
Te testem voco lævo in pectore sanguinis ulla
Vixit adhuc cui vena pÿ, præcordia cujus
Ullo etiam igne sui numen calefecit olympi,
Rare homines ô inter homo! Te curia & aula,
Vos fora, vos platea atq; domus, vos templa, Scholæq;
Pulpita cum cathedris, suggesta, altaria, vosq;
Judiciorum adeo subsellia, deniq; cæli
Te Solem & Lunam, & vos conscia sidera testor:
An non Impietas veluti Cataclismus inundans
Submergat vasti mundi omnia gurgitis alto,
Vix unquam revocanda ad lucida tela diei?

Sed quorsum hæc tango sacri lethalia nostrâ
Ulcera: non nisi mundi extremâ luce secanda
Falce Dei irati, & flammis urenda Gehennæ,
Dicere jus veniet cum cæli in nubibus altis
Filius ille D E I Christus Servator Jesus?
Nempe fidem toto vix inventurus in orbe.

Non licet illa brevi neq; fas perstringere versu,
Aut levibus numeris, mæstis sed hianda Tragediis,
Atq; Sophocleis altis bacchanda cothurnis,
De quibus & penitus nil quidquam dicere præstat,
Quàm dixisse parum, tot, tanta, & talia cum sint
Quæ ratio non ulla hominis, quæ oratio nulla

Aus

Aut capere, aut dignis possit reprehendere verbis.

Tantum unum ex multis leuiore vel ungue notando

*Postremi digiti, (tandem illo ut sine quiescam
Quo paulo capi antè prius) quod iustitia alma,
E vita, è mundo pocul hinc pocul exsulet inde,
Cum vigilet scelus omne vigens, cum dormiat altum
Nata Deo Nemesis, sceleri sua debita pœna.
O dignum celo imperium! O respublica felix,
Ipsum imitata Deum, saclo dignissimaq; aureo,
Iustitia ad trutinam cum diuidit aqua bilance,
Pœnam illâ, culpam hâc, hæc ne præponderet illam,
Cum scelus in fronte est ne à tergo pœna moretur,
Post longa intervalla scelus ne pœna sequatur,
Inque viâ languens penitus moriatur, at illam
A fronte expectet, ne ad cadem dextra latronis
Impigra cum fuerit, sit & altera pigrior illâ
Dextera carnificis, gladium iustissima stringens.
Iustitia hæc priscis viguit quondam optima saclis,
Cum nondum impietas contemnens numen Olympi
In terram & canum mutaberat aurea sacla.
At nunc illa jacet lacerâ & turpi horrida veste
Deformes lacerata genas, lacerata capillos,
Brachiaq; ad celum & lacrumantia lumina tendit:
Quam interea ad terram prostratam iniustitia atrox,
Et domitrix mundi impietas pede caleat utroq;, &
Impositâ cervicis alternâ calce fatigat,
Sceptro eam utroq;, domans, impune & vindice nullo,
Et domito toto sibi figit in orbe Trophæum.
Quis vetat aut prohibet cum iustitiæ hujus alumni
Phenices sacli Divi ULRICI atq; PHILIPPI, &
Pauci horum similes, rarissima numina terra,*

Sublati è medio fati celsere benignis,
Justitia qui sanctæ armis, atq; ense coruscæ,
Et scelerum Furias procul à patrio orbe fugantes,
Asseruere suam gratissima pignora matrem,
Omni laude sui celebrandi nominis ævo.

Hei mihi quis possit lacrumis equare profusis,
Aut gemitu e ducto penetrati cordis ab imo
Aut verbis, quæ saxa etiam, atq; adamantina moverent,
Pestem illam atq; luem nostri miserabilis ævi,
Cladem illam vitæ, quæ jam miseranda laborat?
Justitia è mundo hoc penitus quando exsulat omnis,
Contra injustitia in solio regina superbo
Cum mundi diadema gerens & sceptræ, trophæum
Erigat, atq; omni terrarum parte triumphet.

Rectores terra' interea regesq; ducesq;
Calorum celi, & regum rex ille supremus
Justitia quibus accinxit justissimus enses,
Hæc taciti atq; otiosi aliud spectatis agentes.
Pro pudor! ô nostri fatum lacrumabile sacli,
Quoq; vel in lacrumas adamantina saxa liquecant?
Vos cali & terra Rector vitæq; necisq;
Jus quibus arbitriumq; dedit Deus, Anna videtis
Hoc jus, hunc gladium vos unâ hæc lege tenere,
Integritas morum sanctæq; modestia vitæ,
Non si cuiquam aut fraude nocens, & deniq; virtus,
Candor, justitia, probitas, pietas & honestas,
Vestro ut in imperio tuta & secunda quiescant?
Justitia & gladius reseccet contraria ut illis;
Quemq; inbibere queat non gratia, non favor ullus,
Nec rectas hominum quæ inclinant munera mentes.
Vestro ut ab imperio procul hinc procul inæa remotum.

Exsu-

Exfulet, hau! penitus toti intolerabile mundo
 Pro numis, venale genus grave caussidicorum,
 Clamosi rabiosa fori qui iurgia vendunt,
 Qui recta incurvant, qui nigra in candida vertunt,
 Pro pretio & nummis, Ita pro Non dicere prompti,
 Et recti obliquis, veri speciem addere falsis
 Artifices, per quos è mundo Astræa fugatur.
 Da fures, mæchos, homicidas, atq; latrones,
 Quos facinus presenti in factò prodidit ipsum:
 Da qui vel dextram maculare cruore parentum
 Conjugis aut natorum immanibus ausibus ausus;
 Quisq; beneficis & Dæmonis artibus usi
 Discunt atq; docent gelidos efferre maritos:
 Quisq; DE I verbo, qui ipsiq; oppedere celo
 Ausint, Immo ipsi Jesu maledicere Christo:
 Et quorum intuitu vel Sol expalleat, ipsa
 Et quorum trepidant exterrita sidera vultus:
 Da vitium atq; scelus, da peccatum omne quod usquam est,
 Quodq; unquam in mundum barathrum eructabit Avernî,
 Immenso ore patens, & vasto immanis hiatus:
 Deniq; da Sathanam Archæcacum, Cacodemonaq; ipsum.
 Scilicet invenjet, modo numi dentur & aurum
 Rhetora caussidicum, defensoremq; Patronum
 Judicij tabulam, venali Cerberon ore,
 Qui scelus omne neget, qui factum excuset, & illud
 Momento exiguo quod temporis accidit uno
 Annorum in Decadas vel bis sex extrahat, ante
 Quàm ferri possit sententia judicis æqua.
 Et quem jam invenias nostro qui litiget æbo,
 Qui eventum litis vivendo attingere possit?
 Tantum artes possunt, & mille viæ elabendi,

Processus, cæcis Labyrinthi anfractibus hujus
Qui semel implicitus Minotauris prada fit illis.

Hei mihi! cur tandem non Princeps atq; Monarcha
Auspicio exoritur divini numinis? alter
Qui velut Alcides prosternat robore clava
Justitia & juris mundi hac immania monstra,
Numerum accipitres, mutuendasq; unguibus uncis
Harpyias, qui injustitiâ in mundo omnia fedant;
Seculi hujus cladem, quâ non immanior ulla,
Pestis & ira Dei Stygio sese extulit Orco,
Monstrum horrendum, ingens, Cæcædemone nequius ipso.

Terræ iam interea dominos hoc inter in ævo
Heu quotus inventus quisque est qui talia curet?
Imbuerit cujus sancta hæc meditatio mentem,
Quod, mala quæ prohibere queat, quæ debeat idem,
Si non impediat, si non ea puniat idem,
Ipse ea patrârit, reus ipse sit omnium eorum,
Propria quod faciatq; aliena crimina culpa
Si non justitiæ gladio à se illa arceat? O tu
Justitiæ armavit gladio quem dextra Jehovæ,
Cæsar, rex, Princeps, comes, aut quicumq; Dynasta,
Tu quæ Magistratus cui parent opida & urbes,
Sede Dei residens sacra ad subsellia iudex,
Sensibus hoc imis oraculum in mente repono:
Nempe reo facinus quodcumq; impune relinquit,
Hoc facis O M N E tuum, reus hujus & ipse teneris,
Utq; comes scelerum es, sic pœnâ etiam ibis ad Orcum.
Nec tamen interea pœnâ torquendus eâdem,
Sed tanto majore alijs, quo major in ævo hoc
Subjectis populus dominus quondam ipse fuisti.
Tanto & in Inferno flagro graviore secandus,

Quo

Quo major cumulus scelerum est, quibus ipso teneris
Singula nam quaecumq; alijs peccata, tibi adsunt
Omnia, quae tu non punivisti omnia, nempe:
Quodq; pepereisti sceleratis atq; malignis
Illa Dei Nemesis justissima non tibi parcat.
Nempe Magistratu, duce, rege, aut iudice iniquo,
Qui scelerum furijs non penas dividit aequas,
Sol nihil in toto sceleratius adspicit orbe,
Nempe suis humeris qui aliorum singula solus
Omnia peccata imposuit: Quâ victima Avernâ
Pinguior haud ullo torrebitur igne Gehennæ,
Illum comburet Phlegethon, Stygiæq; Cerastra
Nunquam absumentum lacerabunt dentibus, Hydra
Usq; vorans, lamiansq; Canis, semperq; flagellis
Dira Megan secans; nec erit requiesq; modusq;.

Te quoq; quem armabit divini flaminis ense,
Ense DEI verbi, quo corda animiq; secantur,
Filius ille DEI, mundi Servator Jēsus,
Præco Evangelij, qui sede repositus in altâ
Jussus es in templis aeternæ oracula vitæ
Enarrare gregi pastorum Principis. O tu
Qui respicientes peccati mole gravatos,
Et verâ ad Christum fugientes spesq; fideq;
Jussus es è pena culpæq; exsolvere vinculis,
Et clausi referare fores, et limina cali.
Rursus qui scopulis magis frigida pectora et aspera,
Qui peccatores adamantina corda gerentes,
Non Evangelij, nec legis voce domandos,
Jussus es inferni vinculorum Adamante ligare,
Ira manens aeterna DEI quæ solvere nolit.
Clave ligandi et solvendi qui armatus utraq; es.

Suggestum scandens, qui Christi in sede locatus,
Qui dixit tibi, Te qui audit me ille audit, adeptus
Munus, quo toto nullum est sublimius arbes;
Officium quo majus id est majora manebunt
Te quoque supplicia inferni, Et tormenta Gehennæ
Hunc si mendacem facias sola ore juberis
Cujus vera loqui: Si Christi in sede repostus
Sis mendax Belial: Si Spiritus imbuat orci
Vindictâ, invidiâ, mendace calumniâ, Et irâ
Linguam avimumque tuum, quod Spiritus incola Christi
Te regat interea mentitus, crimine atroci.
Pro scelus! O superi! Sceleri huic suffecerit ulla,
Num rota, num Furia, num saxum, an Vultur, an ullus
Æternum avrodens vermis? Num stridor Et horror
Dentium, an inferni flammaram ululatus in æstu?
Quo officium admotus magis, ad sublime fuisse,
Scilicet in Regis regum statione locatus,
Altius hoc barabari truderis ad ima profundi.
I nunc, infelix, Et parce nocentibus. I nunc
Congereq; accumulans in te omnia Et omnium in unum
Crimina, que oblitus Christi non arguis. i nunc
Et dites sectare cliens, adesq; potentum
Et patere os ruffâ demens tibi claudier offâ.
Sed jam non tempus, sed nec locus, hisce notandis,
Et quibus Alcide graviori pondere clava,
Debetur melior. Sit nostra hæc meta querela.

Tu Pater alme Deus, cui terra, Et Pontus, Et aër,
Tartarag; Et picli famulantur sidera cali;
Qui genus humanum tanto complexus amore es
Ut natum unigenam pro nobis morte litares;
Lucem Evangelij quâ nostra Academica templa

Hæc-

Hactenus illustras porro Pater optime serbas,
Et nostros defende Duces, mitesq; Patronos,
Post te sancte Deus quibus in spes nostra reposita est,
Nec patere everti hac ad fluminis Ostia Varni
Fundamenta hujus, quod fundasti ipse, Roseti.
Da Ducis ULRICI sacrum hunc redeuntibus annis
Restaurare diem, quoties Sol nobile signum
Arjetis ingressus cum luce aquaeverit umbras.
Sit tibi laus & honor, Sit gratia gloriaq; uni
In terrâ, in caelis sacrorum in secula. Dixi.

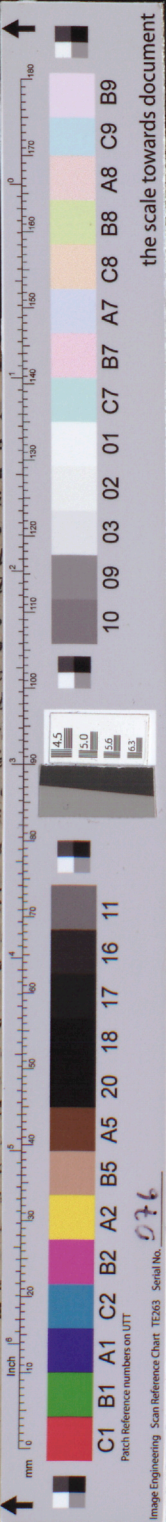

Exsulet, heu! penitus toti int
 Pro numis venale genus grave
 Clamosi rabiosa fori qui jurgia
 Qui recta incurvant, qui nigra i
 Pro pretio & nummis, Ita pro
 Et recti obliquis, veri speciem ad
 Artifices, per quos è mundo Ast
 Da fures, mæchos, homicidas,
 Quos facinus presenti in facto
 Da qui vel dextram maculare c
 Conjugis aut natorum immanit
 Quisq; beneficis & Demonis art
 Discunt atq; docent gelidos effe
 Quisq; DE I verbo, qui ipsiq;
 Ausint, Immo ipsi Jesu maledi
 Et quorum intuitu vel Sol expa
 Et quorum trepidant exterrita
 Da vitium atq; scelus, da peccat
 Quodq; unquam in mundum ba
 Immenso ore patens, & vasto im
 Deniq; da Sathanam Archæac
 Scilicet inveniet, modo numi de
 Rhetora caussidicum, defensor
 Judicij rabulam, venali Cerber
 Qui scelus omne neget, qui fal
 Momento exiguo quod tempor
 Annorum in Decadas vel bis sex
 Quam ferri possit sententia ja
 Et quem jam invenias nostro q
 Qui eventum litis vivendo att
 Tantum artes possunt, & mille

nam est,
 Avernii,
 ipsum.
 Pro-

the scale towards document